Yedigünde bir BAŞBAŞA

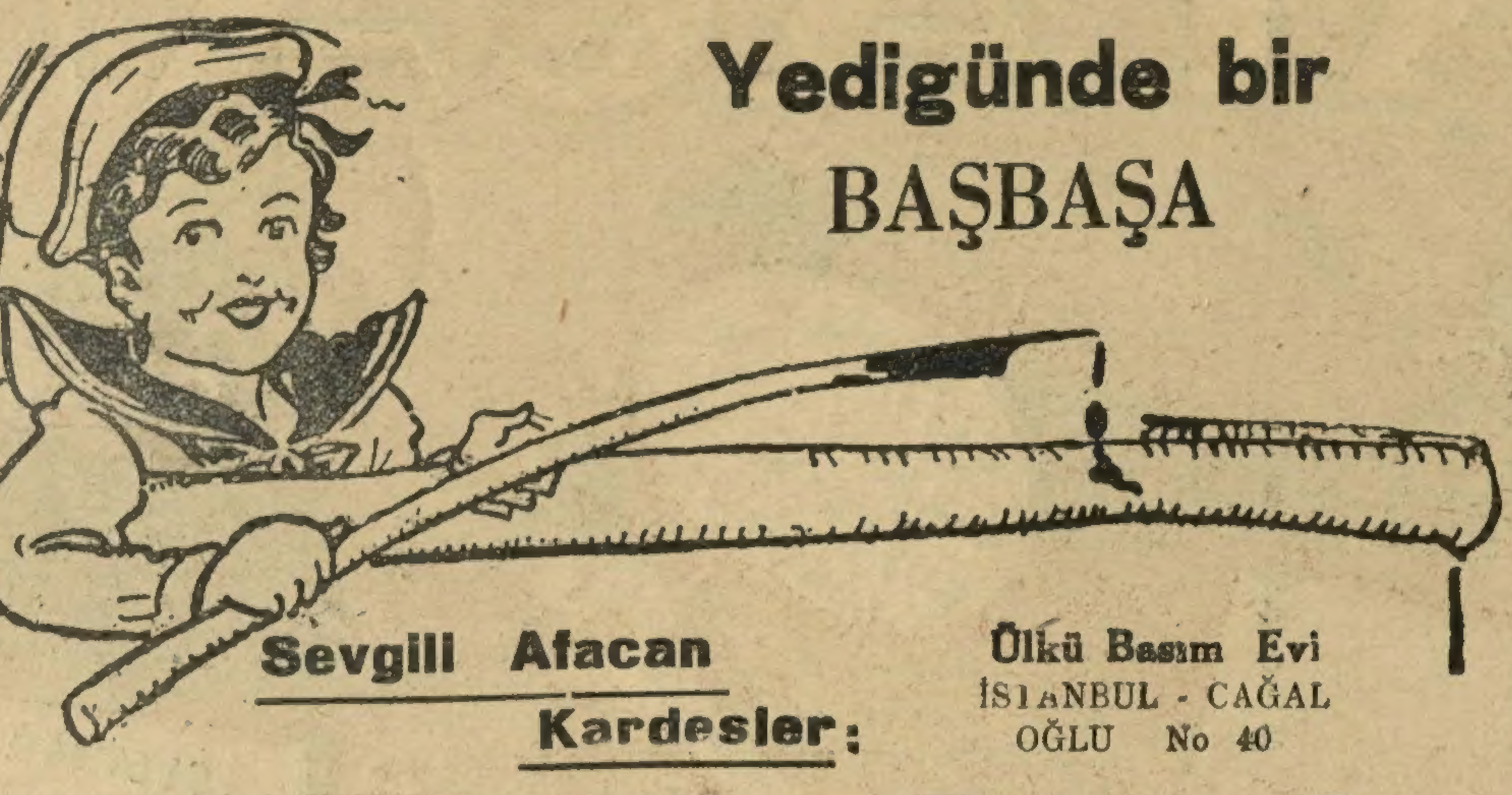

Keloğlan Bir Nisan Balığı mı?..

Sevig kardeşlerim,

Siz bir nisanı nasıl atlattınız, bilmem.. Fakat ben, ne ise tasasızca, aldanmadan geçirdim.. O gün kulaklarımı her söze tıkadım. Sorulanlara, söylenenlere ne:

— Peki!..

dedim, ne:

— Olmaz! dedim, aldanmadım. Fakat, ÇOCUK SESİ'nin bilmecesine, ah nasıl aldandım, ah nasıl aldandım, sormayın..

Benim gibi 20,000 - 30,000 Çocuk Sesi okuyucusu da biran için aldanmışlardı. Bir AFACAN okuyucusu bana şu mektubu gönderdi:

Kardeşim Afacan,

Geçen pazartesi günü çok güzel, çok renkli, çok cana yakın çıkan Cocuk Sesi'ni elime alınca bir de ne göreyim? O sarılı, yeşilli, kırmızılı, mavili, morlu orta yüzün resimleri arasında bir de sarı bir kâğıt vardı. Bütün arkadaşlar gibi:

— Bu da nedir? diye okumaya başladım. Bilmece çok güzeldi ve birinciye 5000 lira, ikinciye 3000 lira, 500 üncüye kadar ikişer yüz lira verileceğini yazıyordu. Annem, babam bir araya toplandık, bilmeceyi yaptık, yanlışlıkları bulduk. Sıra yazmaya gelince babam:

— Yazık sana be Doğan, dedi, bugün 1 Nisan.. Çocuk Sesi size nisan balığı yapmış..

Gerçeeekkk!..

O gün bir nisandı ve biz bütün evce aldanmıştık..

Faruk Gürtuncaya bin ohkay doğrusu. Ama şimdi ben sevgili kardeşimize bir sorgu soracağım, 25 inci yüzdeki 1 Nisan bilmecesinin altında bir de:

«KEL OĞLAN AFRİKADA»

Diye bir ilân vardı. Bunu okuyunca öyle sevindim, öyle sevindim ki sorma.. Bu duyumu başka arkadaşlara da bildirdim. Bir kaç yıl önce urunçla okuduğumuz (Kel Oğlan) demek gene bizim karşımıza çıkıyordu. Demekki Çocuk Sesinde derin bir yürek çarpıntısı ile okuduğumuz (Olcayto Bahadır) ı yazan Abdullah Ziya amcamız bize (Kel Oğlan) ı yazacaktı. Okul arkadaşlarımdan Tosun:

— Doğan, dedi, iyi bak.. Bu da bilmece gibi 1 Nisan balığı olmasın..

Gel de pirincin taşını ayıkla!. Güldük, gülüştük..

Fakat dündenberi beni bir düşünce aldı,

«KEL OĞLAN AFRİKADA»

Afacan'da gerçekten başlıyacak mı?.. Yoksa:

«KEL OĞLAN AFRİKADA»

Bir balon mudur?. 1 Nisan yalanı mıdır?..

«KEL OĞLAN AFRİKADA»

Afacan'da başlıyacak olursa çok sevineceğiz. Ne olur kardeşim cici Afacan, bana bu perşembe çarçabuk karşılık ver. Meraktan çatlıyacağım..

Bol bol esenler..

Ankara: Cebeci, Doğan SALTIK

Bu mektubu alınca doğru Faruk Gürtuncaya koştum:

— Gördünüz mü yaptığınız işi Faruk Gürtunca, dedim.

— Ne işini?..

— Ne işini olacak, pazartesi günkü Çocuk Sesi eğlentisinde bilmecenin altına yazdığınız duyumu okuyan okuyucular onu da 1 Nisan sanmışlar... Şimdi ne yapacağız?..

— Ne mi yapacağız. Ne tuhafsın be Afacan.. Eline yazgacını alır, doğrudur diye yazarsın. Biter, gider..

— Demek Kel Oğlan Afacan'da çıkacak?..

— Onay... Yakında Afacan'ın orta yüzündeki «Deniz Kurdu Deli Bayram» romanı bitiyor. Onun yerine Kel Oğlanı yazması için Abdullah Ziyaya söyledim. O da zaten bana böyle bir sürpriz anıklıyormuş.. Bir gün sonra yazı odama geldi:

— Al, dedi, bütün Kel Oğlan Afrikada romanını!..

Artık bunun ne 1 Nisanı var, ne bir şey.. İşin doğrusu bu.. On beş yirmi güne kadar Kel Oğlana başlıyoruz..

Faruk Gürtuncadan duyuğu almıştım. Romanı da istedim, okudum.. okudum.. Kel Oğlan, Afrikada Edisonu bile mat etmişti. Afrikada neler yapmıyor, neler.. Kurnaz Kel Oğlanı siz de bekliyebilirsiniz.

Şimdilik size de esen...

Esen kalınız, diyecektim ama (Miki Fare Yamyamlar Ülkesinde) kitabından bazı parçalar yazacaktım. Fakat işte görüyorsunuz ki yer kalmadı. Yalnız size şu müjdeyi vereyim ki:

«Miki Fare Yamyamlar Ülkesinde»

23 Nisanda çıkacaktır. Öncekiler kadar güzeldir. Ressam Münif Fehimin yaptığı 40 tane resim ise birer tablo kadar canlı ve güzeldir.

Bunu da bekleyiniz.

Esen kalınız. Hepinizin gözlerinizden öperim.

Her çağ sizin

AFACAN

Kendisine sıra gelirse

— Babam beni döverken annem hüngür hüngür ağlar..

— Ben de annemden yerken babam ağlar..

— Baban seni çok mu sever?

— Onun için değil kendisine de sıra gelirse diye!

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

163 — Bay Tekinin yakaladığı kara panter, orman çocuğu tarafından açılan kafesinden inanılmıyacak bir yolda kaçırılmış, Kolu bunu Bay Tekine duyurmuştu. Bay Tekin, bunu öğrenince, adamı Koluya:

— Ona kafesi açanı bulmalı. Sen bu yöne git, ben de bu yöne gideceğim, dedi. Çok kızmıştı. Kolu:

— Peki Bay Tekin, dedi, buyruğuna boyun eğdi.

164 — Bay Tekin posanını eline aldı, kamasını beline soktu. Ormanlığa daldı. Kendisinin avlanmasını bekliyerek kampa yanaşan ve panteri kaçıran kimdi?. Genç avcı, şimdi yere eğilmiş, izler arıyordu. Şimdi küçük bir izer bulsa panteri eline geçirebilirdi. Yerde bir takım lekeler gördü:

— İşte ayak izleri.. Hem de çocuk ayağı izleri.. İşte bunlar da panterin.. dedi. İyice bakmağa başladı.

165 — Bay Tekin bu izleri görünce:

— Tuhaf, dedi, şaşılacak şey bu!.. Benim kara panteri çalan hem de bir çocuk..

Ve bunları söyliyerek bir ağacın tepesine çıktı:

— Onların her ikisini de mutlaka yakalamalıyım, diyordu.

166 — Orman çocuğu ile giden panter birdenbire durdu, geriye doğru başını çevirip bakmaya başlamıştı. İnsan kokusu duymuştu. Çocuk:

— NİTA, gel.. Kendimizi kurtaralım, dedi.

167 — Çocuğun:

— Gel yavrum, gel.. demelerine bakmıyan kara panter şimdi ağaca zıplıyor, onun sözüne kulak bile asmıyordu. Acaba bir düşündüğü mü vardı.

168 — Tam o sırada izi arıyan Bay Tekin tekrar dallardan inerek koşar adımlarla panterin bindiği ağacın altından geçiyordu. İşte tam bu sırada...

169 — ... Çocuk dalların arkasına gizlenmişti. Panter Bay Tekini görünce öyle bir pusu kurmuştu ki anıklanmış, anıklanmış ve tam Bay Tekin ağacın altından geçerken bütün gücünü toplıyarak kendini ağaçtan onun üstüne doğru atmıştı. Ne olduğunu anlamıyan Bay Tekin silâhını kullanmıya vakit bulamamış, fakat sakınır bir durum almıştı.

— Daha var —

Miki Fare Yamyamlar Ülkesinde Kitabı Anıklanıyor

BUYUK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCU

Dördüncü Parça

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

— GEÇEN SAYIDAN —

Doğanın damarlarında bir sıcak, bir soğuk titremeler dolaştı. Sırtından sanki buz gibi soğuk bir yılan geçmiş, tüyleri ürpermişti. Togana artık geriye gelmiyecekti, Doğan bunu çok iyi biliyordu. Bu Hintli çocuk ne diye kaçmıştı? Sarayın içindeki bu mezar sessizliği ne idi? Neden ortalıkta tek bir adam olsun görünmüyordu??

Dışarıda pencerenin önünde bir gölge kımıldadı. Hadinin iriyarı gövdesi, sonra da güzel ve ağır başlı suratı göründü. Doğana işmar ediyor, elile:

— Gel! diyordu.

Doğan bir sıçrayışta Hadinin yanına ulaştı:

— Ne o Hadi? dedi, ne var, ne oluyoruz? Tehlike içinde miyiz yoksa?!

Fil sürücüsü Doğanı ahıra doğru götürdü. Doğan şaşırmıştı. Tipponun yılan sepetleri buradaydı, sepetin yanında cücenin bütün eşyaları toplu olarak duruyordu. İlâçları, şişeleri, hattâ şimdiye kadar kazanmış olduğu paraları bile buradaydı. Fakat Hadi filin semerini Cumbonun sırtına vurmuş, merdiveni de dayamış anıklamıştı. Hadi bir çocuk sever gibi koca fili okşuyordu.

Hadi çok değişmiş bir sesle:

— Doğan! dedi, her Asyalının bindiği hayvanın bir de içözü vardır. İşte şu gördüğün Cumbonun da böyle bir içözü olduğunu söylersem şaşırmazsın değil mi? Bu akşam çok büyük işlerle ve tehlikelerle başbaşa olduğumuz için sana bu içözü vereceğim. Alpla beraber hiç durmadan şimdi file binerek buradan kaçacaksınız. Git, Alpı da çağır, ben de Cumboyu yola kadar çıkartayım, ve size bir içözü olarak sakladığım, şimdiye kadar tek kimseye söylemediğim sözü söyliyeyim. Aradan bir kaç dakika geçmeden her şeyden kurtulmuş olursunuz! Çünkü var gücile koşan bir fili dünyada hiç bir hayvan yakalıyamaz.

Doğan bu sözü durgun durgun dinledi. İçinde en küçük bir korku bile duymadan:

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

— Bana ne olursa olsun, sen yanımda olmadıkça buradan bir tek adım bile atmam. Sen bizimle gel, ondan öteye ne olursa olsun!

Hadi iki elini birdenbire Doğanın omuzlarına koydu, yalvarır gibi bir sesle:

— Bana inan Doğan! diye inledi. Beni almadan burayı bırakmalı, buradan kaçmalısınız! Kaçmalısınız değil, kaçmağa mecbursunuz! Çünkü sizin ardınızdan gelmek, sizi ele geçirmek istemezler, kendilerini bu kadar eziyete sokmazlar. Fakat ben de sizinle birlikte kaçarsam iş değişir, bize ulaşmak için ellerinden geleni esirgemez, peşimizi bırakmazlar.

Doğan:

— Anladım! diyerek bir işaret yaptı, anladım! Sen bizim kaçmamızı örtmek, saklamak için burada kalmak istiyorsun! İşte benim de istemediğim, hoşlanmadığım şey budur Hadi?

Hadinin yüzü sık sık renkten renge girdi:

— Burada ne kadar çok canavarın toplanmış olduğundan haberin yok çocuk! diye fısıldadı

Şu dakikada bu dağın derinliklerindeki mağaralarda iki binden fazla adam vardır ki bunların hepsi...

— Evet hepsi «Tuğ» birliğinden adamlardır. Biliyorum, sarayın derin ve korkunç mahzenlerinde mabut Kali için asıl bayramı yapmağa, yani mabuda insanları kurban etmeğe anıklanmışlardır... Sen de, Hadi, sen de bir «Tuğ» sun, bunu da biliyorum.

Hadi kafasını hızlı hızlı salladı, sert sert:

— Hayır!!! dedi.

— Hayır deme, bu, böyledir. Hadi, kardeşim Hadi, şunlardan vaz geç te bizimle beraber sen de kaç ne olursun. Ben daha Bombayda iken senin elinde Bahavaninin pis resmini, sivri baltayı, büyük şalı ve insan boğmak için kullanılan kemendi görmüştüm, senin elinde görmüştüm, anladın mı?

Hadi...

— Doğan?! Sen bunları görmüştün ha? Görmüştün bunları ha?!

— Evet, Tippo ile beraber çıktığınız vakit arkanızdan gelmiş, nereye gittiğinizi görmüştüm. O çağda gördüklerimin ne demek olduğunu sonradan anladım.

Hadi ellerini Doğanın omuzlarından çekti:

— Bırak, dedi, bunları anlatma, sana bu yolda hiç bir şey söyliyemem, buradan kaç ve bundan böyle beni ölmüş bir adam diye anarak kendini avutmağa çabala Doğan!

— Sen yeniden «Tuğ» ların yanına dönmek, onların kanlı bayramlarını onlarla beraber yapmak istiyorsun, öyle mi?

— Hayır!! Hayır!! Bunun yolu yoktur! Sana ant içerim ki böyle bir şey olmıyacaktır. Yabancılar benim çoluk çocuğumu, karımı öldürerek onları vahşi hayvanlara yedirdikleri çağda içimde hepinize, yani beyazlara karşı sönmez bir kin uyanmıştı. Çektiğim acıların bin kere fazlasını yabancılara da çektirmek için elimden geleni yapacaktım. Döktüğüm göz yaşlarına bedel milyonlarca gözyaşı döktürecektim. Mezarları belirsiz çoluk çocuğumun ruhlarına bu acıları armağan edecektim. Fakat tam bu çağda karşıma sen çıktın. Türk milletine vergi bir temizlikle bana:

— Hadi dedin, ben orada olsaydım, senin çocuklarını ölünciye kadar müdafaa ederdim! dedin. İşte senin belki de değerli görmediğin bu söz beni yere vurdu. Tek bir sözle diyen seni bana ölen çocuklarım kadar sevdirdi. Bak işte Doğan artık her şeyi biliyorsun, sana en saklı iç-

Doğan başını sallıyarak:
— Hadi, beraber kaçacağız, ölürsek beraber ölelim, ne olursak olalım dedi.

özümü dedim. Şimdi içinde fırtınalı tasalar dolaşan bir yüreğin içyüzünü biliyorsun Doğan. Beni bir baba diye kabul et ve böylece sözümü dinle buradan kaç! Kaç! Kaç!!! Beni baba diye kabul edersen bu sözü mü de kırmamalısın Doğan!

Doğan başını salladı:

— Hadi beraber kaçacağız. Ölürsek beraber öleceğiz, ne olursak olalım. Fakat seni bir türlü bu canlı şeytanların yanında ve elinde bırakarak buradan gidemem. Sen benim «Mayardar» ımsın. Bunu bana sen söz vermiş, söylemiştin. Benim ardımdan gelmeğe mecbursun, ne emredersen yaparım, ben senin mayardarınım demiştin. İşte şimdi emrediyorum, benimle beraber geleceksin.

Tam bu sırada sarayın avlusunda tek bir atlı belirdi, uzun boylu, yüzü tamamile örtülü bu atlının ardınca sıçrıyarak, oynıyarak bir kaplan yürüyordu. Hadi birdenbire büküldü, Doğanı da bir yıldırım hızile çekerek ahırın arka kapısından dışarıya çıktı. Elile Doğana peşinden gelmesini işaret etti. Ve göz açıp kapanacak kadar az bir çağda yaban göllerinin arasında gözden kayboldu.

Doğan dona kalmıştı. Şimdi yeni bir oyun başlıyordu, ne olacaktı acaba? Nefes almadan dinliyor, kulak kesiliyordu.

Süvari sarayın avlusundan yavaşça geçti. Kaplanı da homurdıyarak gitti. Manalı manalı kapıyı çaldı, sarayın kapısı açıldı, ortalığa keskin bir ışık yayıldı. Süvari kaplanı ile beraber bu kapıdan içeriye girince kapı yine kapandı, ortalığa yine eski sessizlik çöktü.

Doğan artık Alpın yanına odaya dönmek istiyordu. İnsan sesi duymağa, başkasının yakınında bulunarak ışık görmeğe, insan yüzü görmeğe can atıyordu.

Tam bu sırada birdenbire Hadinin gölgesi yaban göllerinin arasında beliriverdi. Hadi özenli özenli yanına, çevresine bakındı. Ortalıkta kimsenin kalmadığına inan getirmek istiyormuş gibi durdu, durdu, baktı.

Birdenbire küçük bir kameriyenin kapısını açarak içeriye daldı, kapıyı açtığı gibi hızla tekrar kapadı.

Doğanın damarlarında birdenbire ateşten bir çay akar gibi olmuştu. Daha sağını, solunu iyice düşünemeden, Doğan istemiyerek o tarafa doğru yürüdü, Hadinin girdiği küçük kapıya ulaştı, yaban göllerinin arasından süzülerek kapıya el attı.

Bir göz açacak kadar vakit geçmeden Doğan da kulübeden içeriye dalmıştı. Dışarıdaki ayın ışığı kulübenin içine zorlukla giriyor, ortalığa içözlü aydınlık serpiyor, bu aydınlık arasında kulübenin arka tarafında bir kapı daha görünüyordu. Doğan elile yokladı, buradan aşağıya dar bir merdiven iniyordu. Hadi her halde bu merdivenden inmiş olacaktı. Çünkü burada daha başka bir yol yoktu.

Cesur Türk yavrusu biraz düşündü. Hadi «Tuğ» ların kanlı bayramına ortak olmak için gitmemişti. Doğan bunu biliyordu. Hadi olsa olsa Tuğları gizlice seyretmek, neler yaptıklarını görerek ona işe girişmek için bu dar ve karanlık yerlere dalmış olacaktı. Hadiyi böyle tehlikeli bir yerde yalnız bırakmak doğru olmıyacaktı.

Doğan bu düşüncelerle merdivenlerden inmeğe başladı. Dağın derinliklerine indikçe şaşkınlığı artıyordu. Birdenbire merdiven bitti, geniş bir yer göründü. Burada çeşit çeşit kemerler, kubbeler vardı. Duvarlara tabutlar dayatılmıştı. Şurada bir çocuk, burada bir kadın, ötede bir erkeğin cenazesi vardı.

Bunlardan başka çok süslü bir temel üstünde gümüşten yapılmış bir saksı vardı. Saksının etrafı çeşit çeşit kabartma güllerle süslenmiş, oymalarla bezenmişti. Bütün duvarlar boydan boya Tanrı ve hayvan resimlerile doluydu. — Daha var —

TA RZA N: 8

121 — Arkadaşı Jan Kursiyeyi büyük bir korkunçluk içinde gören Tarzan, ağaçların arasında kamasını elinde sıktı ve bir şimşek hızile kendisini dalların arasından aşağıya bıraktı. İsteği, bu koca canavarla döğüşmekti. Bu ne yüreklilik, bu ne korkmazlıktı.

122 — Tarzan bir kurşun gibi havayı yararak doğru canavarın üstüne düştü. Yolunu şaşırmamıştı. İri hayvanın başına asıldı. Elinde tuttuğu kamasını canavarın başında neresine rastgelirse indirmeğe, yara açmaya başladı.

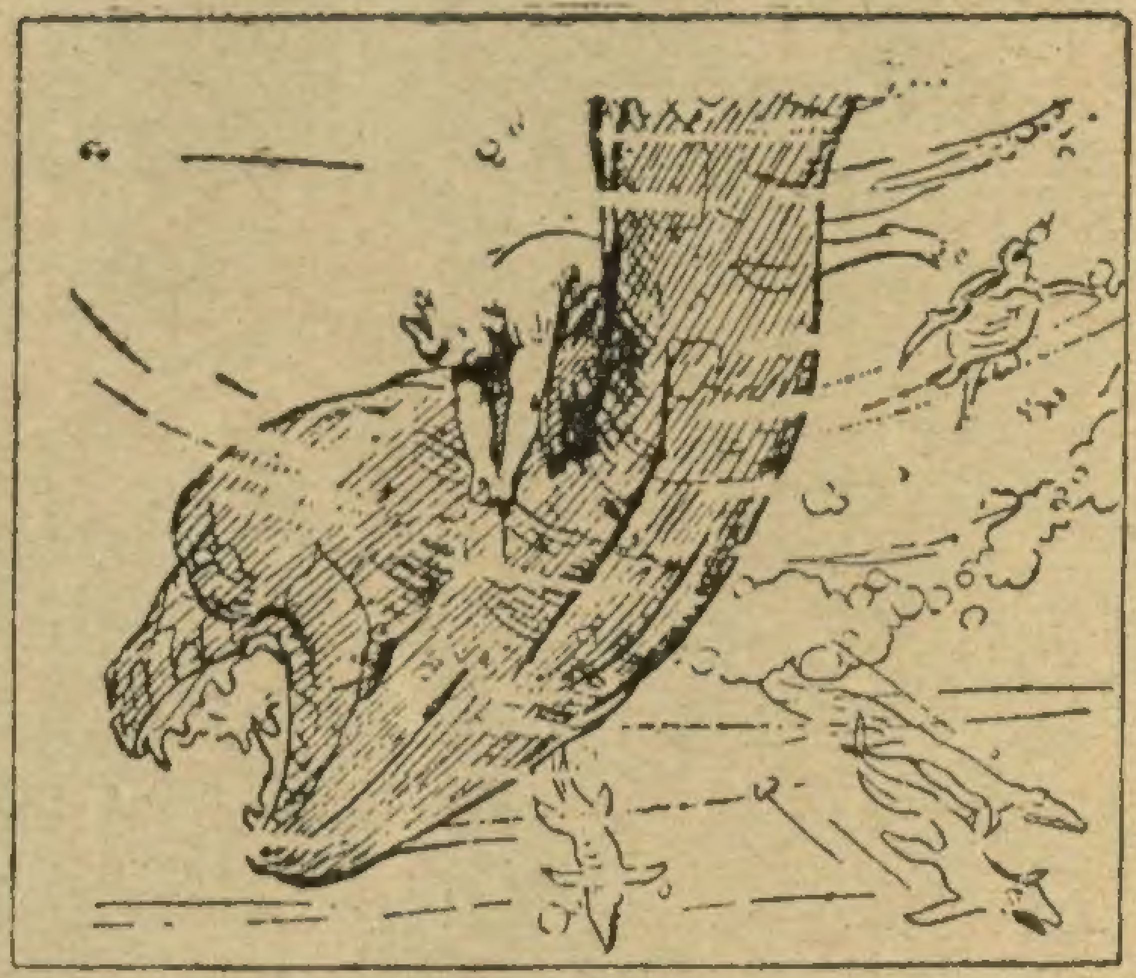

123 — Canavar, koca vücuduna göre aldığı yaralar az olmakla birlikte, bir kaç tanesinin acısından ne yapacağını şaşırdı. Müthiş bir homurtu salıverdi. Sonra üstünde Tarzan olarak sulara daldı, ağzını açtı.

124 — Tarzan hayvanın başında yıldırım gibi suyun dibine giderken sonra birdenbire tekrar yukarı doğru yükseldiğini ve bir ok gibi havaya fırladığını gördü. Başı döndü. Ne olmuştu? Hayvan onu nasıl fırlatmıştı?

125 — Bereket versin ki Tarzan yere düşmeden önce bir ağacın sık dalları arasına takıldı. Bir kaç yarasa kaçıştılar. Tarzan kanlı savaşa başlamış bulunuyordu. Gözleri büyüdü. Ne yapacağını düşündü.

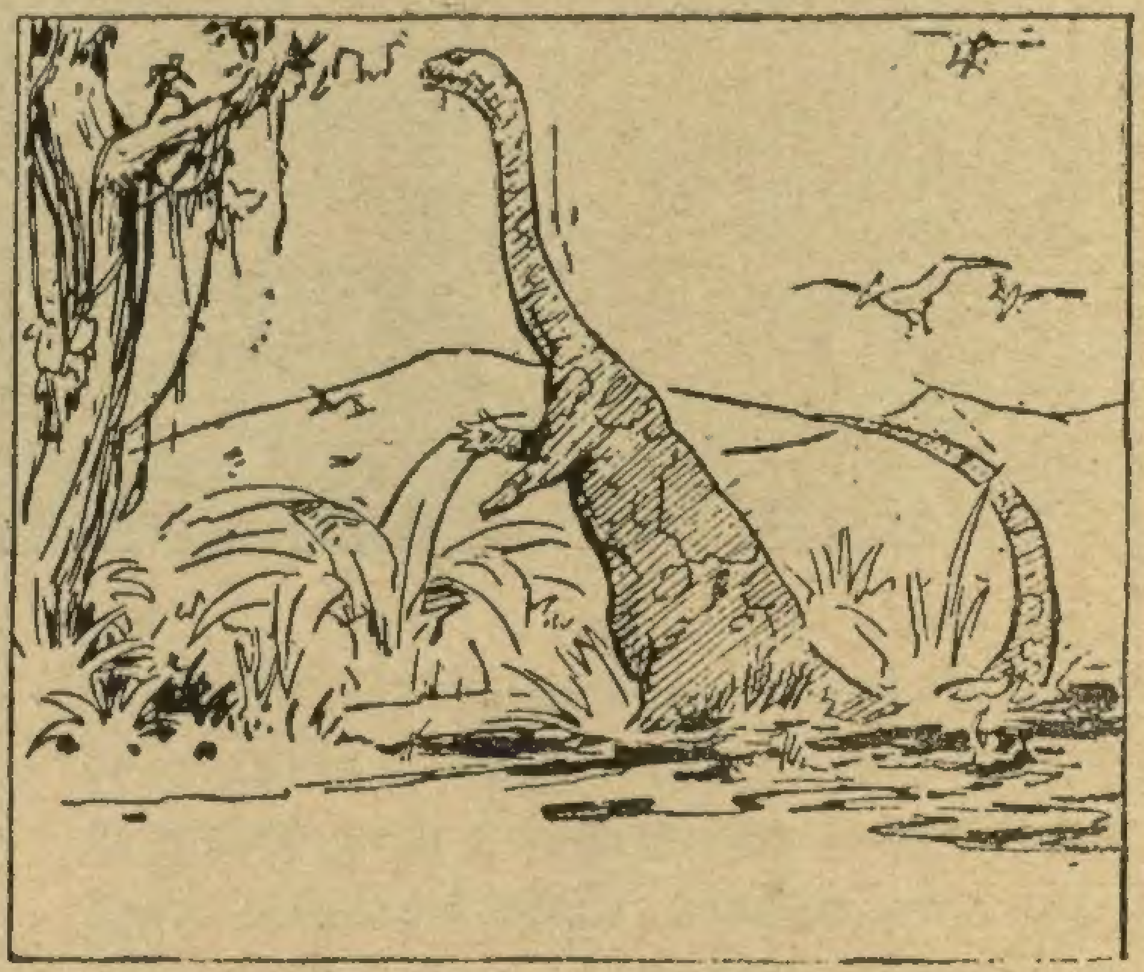

126 — Fakat o sırada koca canavar iki ayağı üstüne kalkmıştı. Küçük ayaklarını ve uzun başını havada oynatarak avını tekrar ele geçirmek istiyor gibi idi. Kocaman kuyruğu titriyor, dişleri gıcırdıyor, Tarzanı arıyordu.

127 — Canavar, Tarzana doğru o kadar çabuk ve şiddetle atılmıştı ki Tarzan hemen karşıdaki bir ağaca sıçramamış olsaydı, belki de bu kocaman hayvanın şu açılan dişleri arasına geçecekti.

128 — Bu korkunç tehlikeyi atlatan Tarzan, şimdi ağaçtan ağaca sıçrıyarak hayvandan gücünün yetebildiği kadar uzaklaşmak, kaçmak istiyordu. O daldan, o dala kuş gibi atılıyor, ok gibi fırlıyordu. Fakat, ne yazık...

129 — Evet, ne yazık ki o kadar çevikliğine göre, canavarın birer ışıldak gibi parıldıyan iri gözleri onu kovalıyor, yakıcı, sıcak nefesini, dişlerinin gıcır gıcır çatırdısını durmadan arkasında duyuyordu...

130 — Tarzan, en sonunda canını kurtarmayı yanındaki gördüğü yüksek bir ağaca tırmanmakta gördü ve ağacın dallarından birinden birine atlıyarak yukarıya çıkmaya başladı. Kendi kendine: Belki kurtulduk! diyordu.

131 — Bir kaç dakika geçmemişti ki maymun adam, en yüksek bir dala çıkmış oturmuştu. Ve canavarın çıkamıyacağı, baş uzatacımayacağı bir yerde bulunuyor, hayvanın ne yaptığı, ne yapacağını buradan kuş bakışı seyrediyordu.

132 — Fakat Tarzanın böyle ta... En yüksek bir ağaca tırmanmasından hırslanan canavar, ağaca ön iki pençesile sarıldı ve koca gövdeyi sarsmağa başladı. Ağacı sökmek, parçalamak istiyordu.

133 — Bu kadar güce bir ağaç nasıl dayanabilirdi. Bir, iki, üç sarsıntıdan sonra koca ağaç yerinden sarsılarak büyük gürültülerle devrilmeğe başladı. Çatır çatır çatırdıyordu.

134 — Bereket versin ki Tarzan ağacın en tepesinden bir başka ağaca atlamak için tam anında anıklandı. Bir yay gibi kendini gerdi ve yandaki bir ağacın dalına kendisini attı. Bu son tehlikeli çağı da böylece atlatmış oldu.

135 — Fakat tersliğe bakınız hele... Koca canavar işte yine karşısında... Yine onu kovalıyor.. Yine gözleri ışıldak gibi kendisine bakıyor.. Tarzan ne yapacağını kestiremiyerek bir an durdu, sonra bıçağını kınından çıkardı.

136 — İşte ya ölüm, bu kurtuluş anı idi.. Canavar bütün korkunçluğile keskin dişlerini açmıştı. Gözlerinden kızgınlık alevleri boşanıyordu, boğazından korkunç hırıltılar çıkıyordu, Tarzan hayvanın bir ok gibi boynuna atıldı.

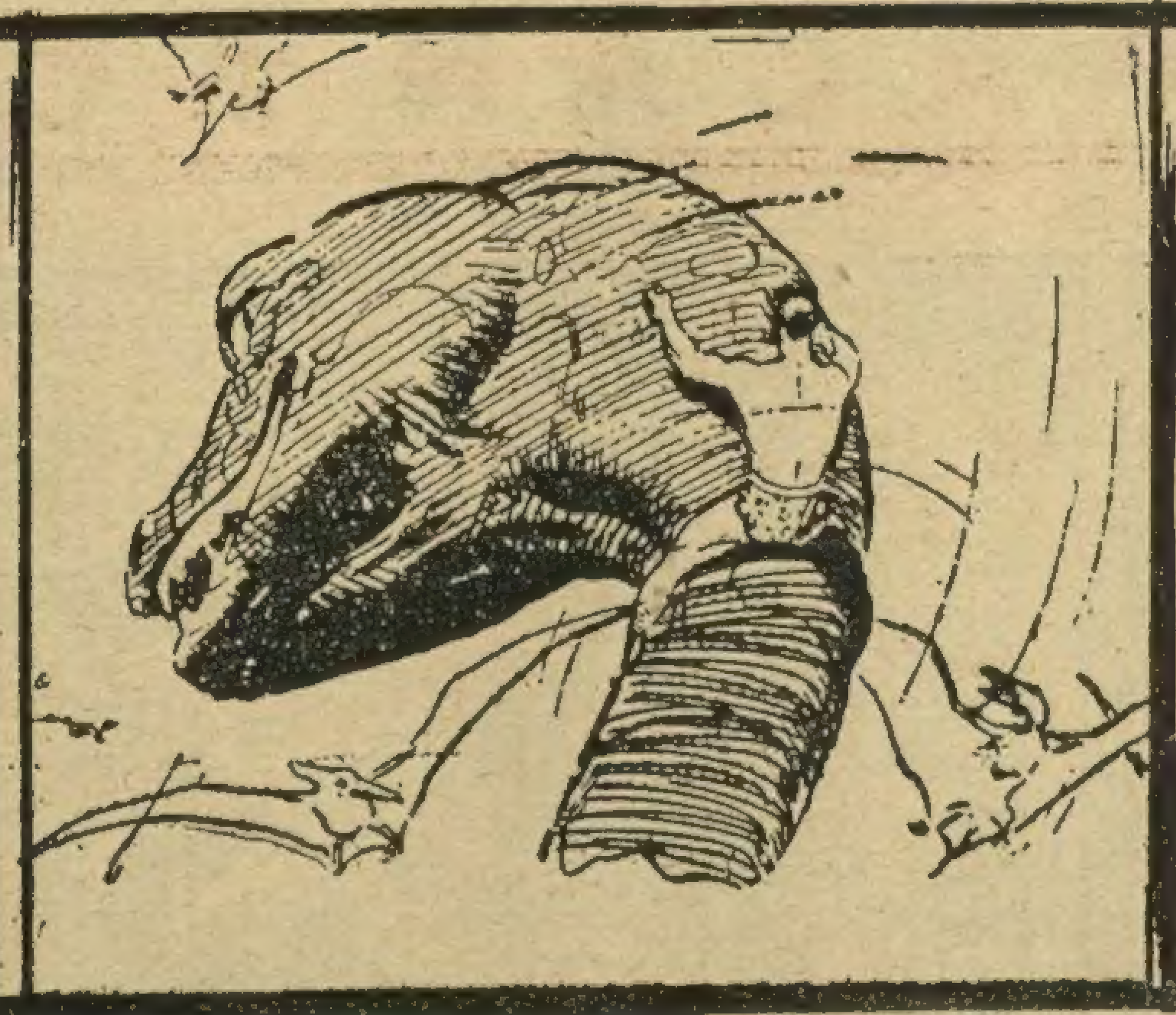

137 — Sonra büyük bir çeviklikle boynundan ense sırtına tırmandı. Etrafta bir kaç büyük yarasa uçuyor, canavar avını kaybetmekten hırslanmış, homurdanıyor, Tarzan yapacağını yapmak için sıkı sıkı hayvanın boynuna sarılıyordu.

138 — Şimdi, koca boğatır iri ve keskin bıçağını hayvanın boynunda rastgeldiği yere sokuyor, sokuyor, sokuyordu. Ormanı acı ve korkunç bir inleme kaplıyordu.

— Daha var —

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romand

Cenovalı bu ağır sözlerin, en sonra bu dayanılmaz hakaretin altında bayağı çıldırır gibi oldu; yabani bir kaplan gibi boğmak, parçalamak, yüreğini didik didik etmek azgınlığile Bayram reisin üstüne atıldı.

Bu korkunç saldırış önünde genç Türk bir adım geri gitmedi; yalnız yıldırım gibi inen sağ eli, düşmanının yüzüne öyle bir tokat vurdu ki: Herif birdenbire sendeledi. Tam o sırada Sarı Osman ile iki gemici onu arkasından yakaladılar.

Kaptan Pavlo hâlâ kudurmuş gibi boğuşuyor, tutanları ısırmağa, tekmelemeğe, parmaklarile boğmağa çalışıyordu. Sarı Osman ile iki gemicinin ellerinden kan akmakta idi. Osman en sonunda herifi kamaradan dışarı sürükleyince hemen orada işini bitirivermek için yataganını sıyırmış idi ki, Bayram reis kamara kapısına geldi ve sertçe seslendi:

— Osman, sakın ha!.. Siz de vurmayın çocuklar!.. Şimdi aklıma bir şey geldi, öyle yapmak daha iyi olacak. Siz şimdi onu bağlayıp aşağıya bir yere tıkınız bakayım... Sandaldakiler ne oldu, koca reis?

Geminin ikinci kaptanı yaşlı korsan ilerledi:

— Hepsini bağlayıp başaltına soktuk, bunların içinde beş altı tane beyzade varmış...

Bayram reis:

— İsterse kral oğulları olsun, bize ne! Sen bu herife dikkat et... Bunları zaptettiğimiz öbür kalyona atsak, burada nafile kalabalık etmezlerdi... Her ne ise, her iş doğru gitmez ya, bu kadarına da şükür... Yeni kalyona koyduğumuz yoldaşlar şimdi Trablusun yolunu tutmuşlardır bile...

....

Kaptan Pavlo kıç kamarasındaki korkunç boğuşmadan sonra elde kalmış kalyonun en dibindeki dar, karanlık yelken kamarasına atıldı. Herifin elleri, ayakları prangaya vurulmuş olduğundan yerinden bile kımıldanamıyordu. Boğuşma sırasında ötesi berisi yırtılmış, kolu fena halde incinmiş idi. Bununla beraber herif kırgınlığından bu acıları hiç duymuyordu; onun içini kurt gibi kemiren bir acı vardı: Bir zaman ana baba dinini bırakmış, vatandaşlarına kancıklık etmişti, o günahını Hazreti İsaya affettirmek için bir işe girişmiş, hıristiyanların başına belâ olan Bayram reisi yakalamak istemişti. Şimdi ise onu yakalıyamadıktan başka Cenevanın en güzel bir kalyonunu daha, içinde bu kadar bey oğulları, kahraman hıristiyanlar olduğu halde Türk korsanlarının eline götürüp vermişti. Bu hale karşı kaptan Pavlo için yaşamanın artık değeri kalmamış mı idi? Onu Bayram reis bıraksa bile memleketine ne yüzle dönebilecekti... O şimdi yalnız bir şey düşünebiliyor, yalnız bir şey istiyordu ki: Bu da yaptığı fenalıkları tamir edebilerek ölmekti!

Bütün bu gece kaptan Pavlo geminin dibinde, sintinenin üstünde o bağlı halinde yattı; başının altında suların hışırdadığını, etrafında gemi tahtalarının çatırdadığını duyuyor ve kalyonun limandan kalkıp büyük bir hızla yürümekte olduğunu anlıyordu.

Uzun gecenin sabahında kamaradan içeri biri girdi. Bu adamın arkasında biri daha vardı ki, iri gövdesi yelken kamarasının kapısını dolduruyordu.

ve elinde yalın bir kılı
Osmandı.

İçeri giren adam y
canlılıkla güçlüklü yürü
lince:

— Kaptan Pavlo,
getirdim.

Dedi. Pavlo bu sesi
nin ikinci kaptanının se

Kaptan Pavlo birde
boğuk bir sesle:

— Sen, sen ha! D
alçak! Beni böyle tuza
tağından yarın ahirette

İkinci kaptan karşılık

— Kaptan Pavlo,
lık dersi verecek adam
dattım, ancak ben o s
üzerine arkadaş iki ke
bulunuyordu... Bayram
parça balıklara yem o
nın gibi müslüman olm
bir dostuma alçakça k

Kaptan Pavlonun d
dini tutarak:

— Nasıl oldu da on

Diye sordu.

Sarı Osman kılıcı el
Açık, güzel yüzünde gen
tan Pavloya eli ayağı ba
tan sonra kırgınlığı geç

Çizen : ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

109 — Çinli korsanlar: Nede ağır bir sandıkmış diyerek bizim Afacan, Topuz, Bilgin ve bir de Dikkulağı bu sandıkla gemilerine götürüyorlardı. Kim bilir içinde ne kadar değerli eşya vardı.

110 — İki korsan sandığı doğru geminin tapanağına götürdüler. [illegible] böyleydi. İçerde bir Buda heykeli vardı. Üstünde iki kandil yanıyordu.

111 — İki Çinli korsan çekilince Afacan sandığın kapağını yavaşça açtı. Hepsi de gördükleri karşısında şaşırıp kaldılar. Çünkü burası hiç görmedikleri bir yerdi.

eli Bayram

kuyunuz.

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

...lemakta idi. Bu Sarı

...kümeleri üzerinden ka-
... Pavlonun yanına ge-

...hükümet ile zeytin

...da tanıdı. Bu, kendisi-

...ncaları içinde kükredi,

...milletine hiyanet eden
...düşüren sensin! Bu yap-
... cevap vereceksin?

...kese doğruluk, dindar-
...dım. Evet, ben seni al-
...söylerken bel kemiğimin
...bıçağın ucu dayanmış
...olmasa şimdi de parça
...m... Doğrusu, ben se-
...olmasaydım, böyle yiğit
...k etmezdim!
...gırtladı. Fakat ken-

...eline düştünüz?

...hâlâ kapıda duruyordu.
...olduğundan, kap-
... karanlık deliğe tıktık-
... görünüyordu. Kapı-

dan yarım yamalak italyancasile ikinci kaptana sordu:
ci kaptana sordu:

— Yine neler söylüyor o kara şeytan?

İtalyan geriye dönerek cevap verdi:

— Türkler sizi nasıl yakaladılar, diyor..

— Söyleyiver, Allahın belâsına! Biz onun gibi çok kılkuyruk gördük...

İtalyan, kaptan Pavloya tekrar döndü:

— Sen Bayram reisi yakalamak için adaya çıktığın günün akşamı Türk kalyonu limana birdenbire girdi. Birdenbire bize rampa oldular. En iyi, yiğit adamlarımız sizinle gitmişti. Bıçakları sıyrılmış Türkler karşısında ancak beş on dakika dayanabildik. Biraz sonra da limanın kıyısında, ağaçlar arasında saklanmış olan Bayram reisle arkadaşları gemiye geldiler. Türk kalyonunun puruva direği çubuğu geçenlerde bir fırtınada kırıldığından kısa bir iğreti çubuk konmuş. Bayram reis bizim kalyonun çubuğunu yeni ve sağlam görünce şüphelenmiş ve senin ona oynamak istediğimiz oyunu o sana oynadı.

Bu sözleri duyan kaptan Pavlonun gırtlağından

acı bir inilti çıktı:

— Of, Allahım! Nasıl oldu da ben adadan limana gelince bu geminin pruva çubuğu sakat ve iğreti olduğunu seçemedim!.. deyip bir saniye durdu ve sonra sordu:

— Daha var —

UĞUNDA

GEÇEN SAYILARN ÖZÜ:

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin Kap ülkesinde bir sandık içine saklanmışlardı. Çinli korsanlar gelerek anbardan sandığı almışlardı.

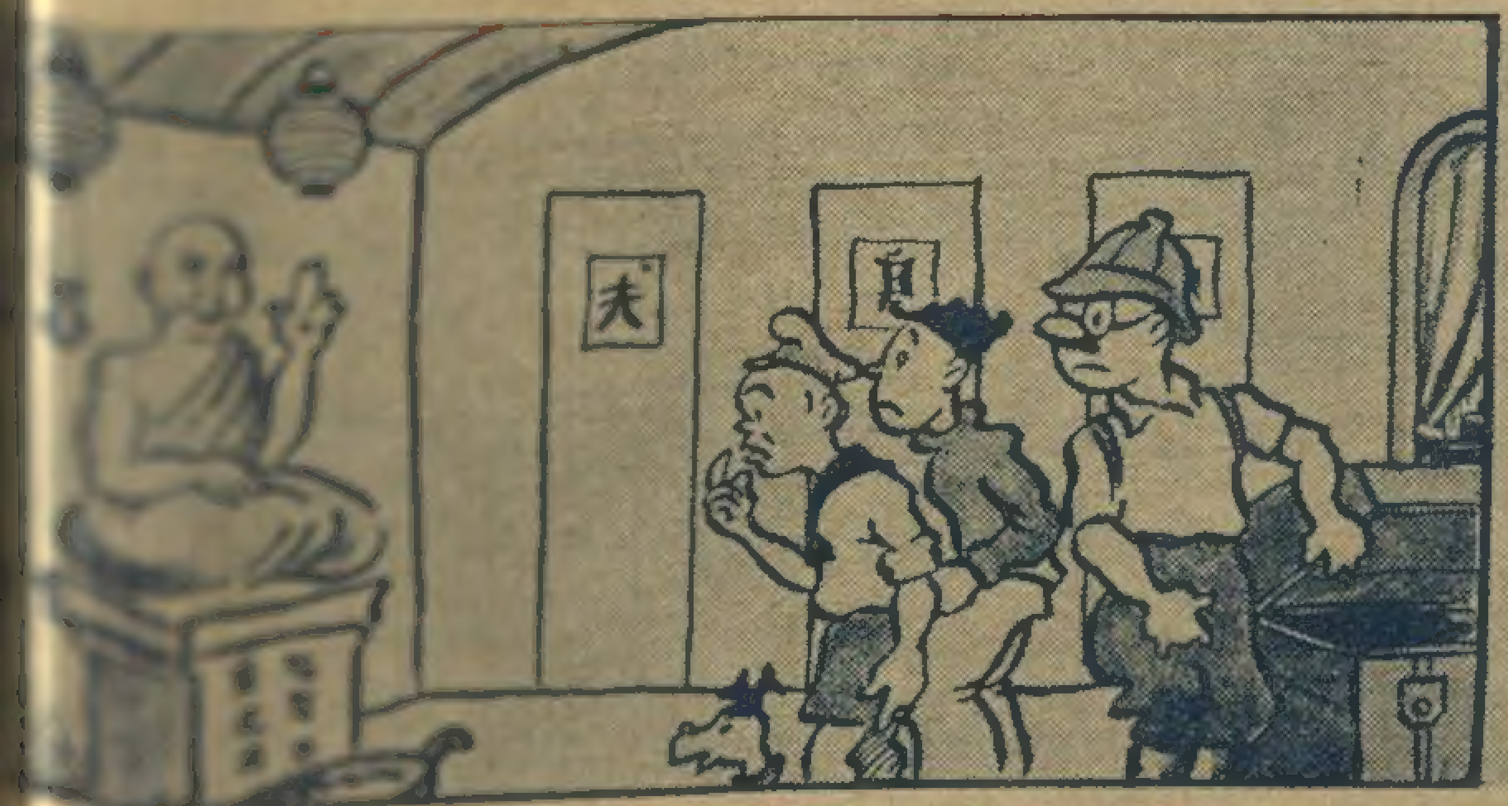

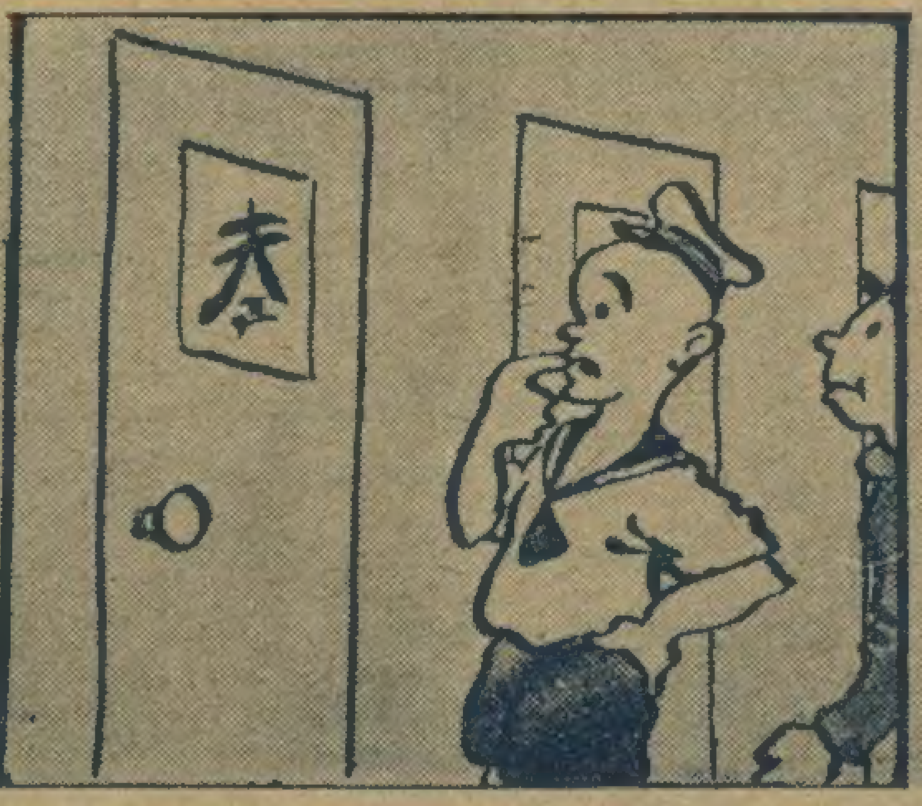

112 — Nasıl şaşmasınlar ki cansız bu... karşılarında bir ölü gibi duruyor, Afa... Topuza bir korku şaşkınlığı veriyor... Dikkulak bile bu işe şaşıp kalmıştı.

113 — Şimdi bizim arkadaşlar dört çevreyi ince eleyip sık dokumaya başladılar. Yanda kapı gibi bir şeyler görüyorlardı. Üstünde kargacık burgacık çince yazılar vardı.

114 — Afacan: Hele dur bakalım, burada neler var, diyerek kapıyı açıverdi. Ancak açmasile geri çekilmesi bir oldu. Çünkü içeriden bir Çin mumyası çıkıvermişti.

— Daha var —

Şiir
ORHAN SEYFİ

ÜÇ DİLEK

Musiki
İ. HAKKI

Fantezi Şarkılı Temsil 1 Perde

OYNİYANLAR

KADIN: Düşkün kılıklı ve yaşlı.. ERKEK: O da ana uyğun bir tip
HIZIR: Yeşil cübbeli, uzun ve beyaz sakallı..

[Züğürt bir ailenin oturma odası... Duvarda birkaç levha... Kenarda alçak bir sedir... Küçük bir taburede gaz lâmbası yanmakta, pencereden karın yağışı görünmektedir. Ortada saç bir mangal vardır. Kadın, külü eşelemekte, ihtiyar, sedirde pineklemektedir.]

«Şiirin tırnak içine alınmış sözleri müzikle, diğerleri hareketle temsil edildir.»

Kışın, bir gece yarısı,
Bir ihtiyarla karısı,
Şöyle konuşurlarmış:
«Bu gece bize yiyecek,
Birer dilim kuru ekmek..

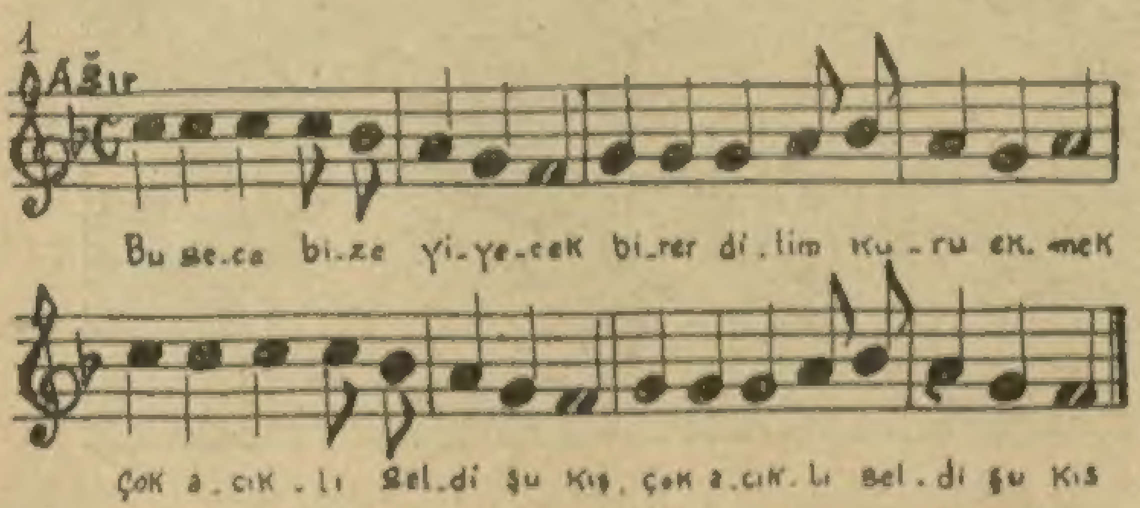

Çok acıklı geldi şu kış!.»
Ah! edip der ki ihtiyar:
«Hey gidi geçmiş zamanlar,
Ne pahalı günler girdi.
Vaktile aç kalanlara,
Derdi büyük olanlara,
Hızır gelir, yetişirdi!.»

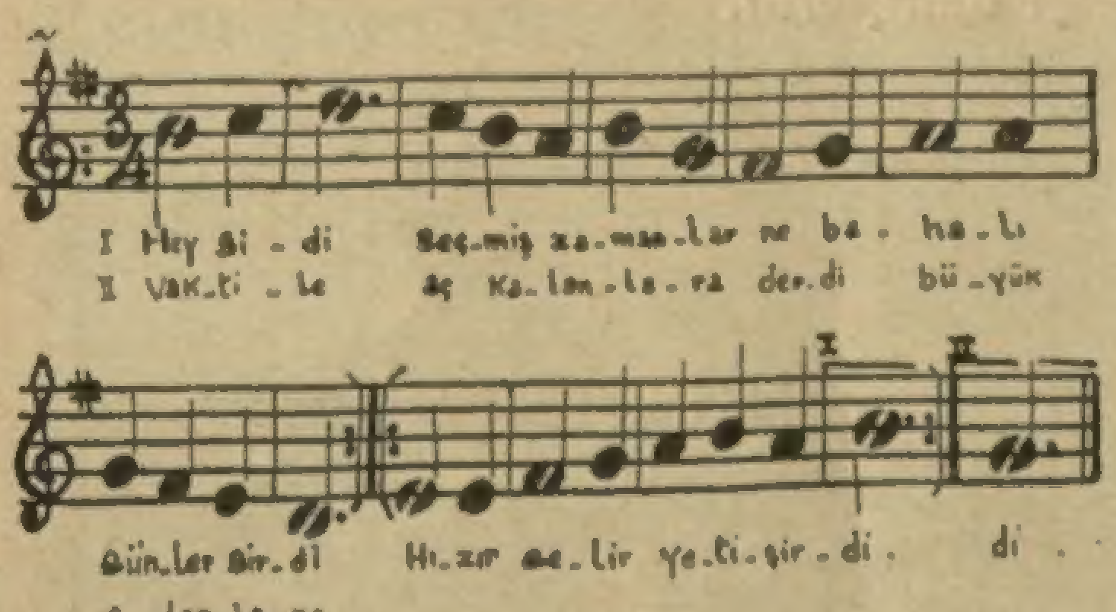

Daha sözü bitirmeden,
İçeriye biri hemen,
Girip der ki: «Ben Hızırım;
Karşınızdayım, hazırım;
Veriyorum size izin,
Üç şey dilemeğe benden.
Neyse dileğiniz sizin,
Söyleyiniz bana hemen.»

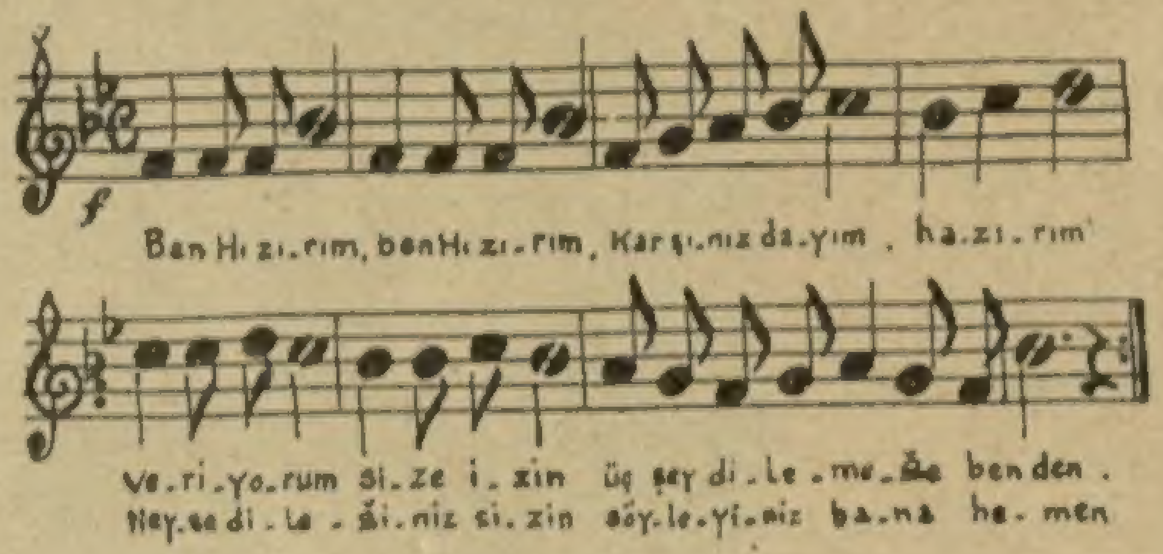

Karı, koca düşünerek,
Derler: «Acap ne istesek?
Para iyi, sıhhat iyi,
Gençlik iyi, şöhret iyi..
İstenecek birçok şey var..»

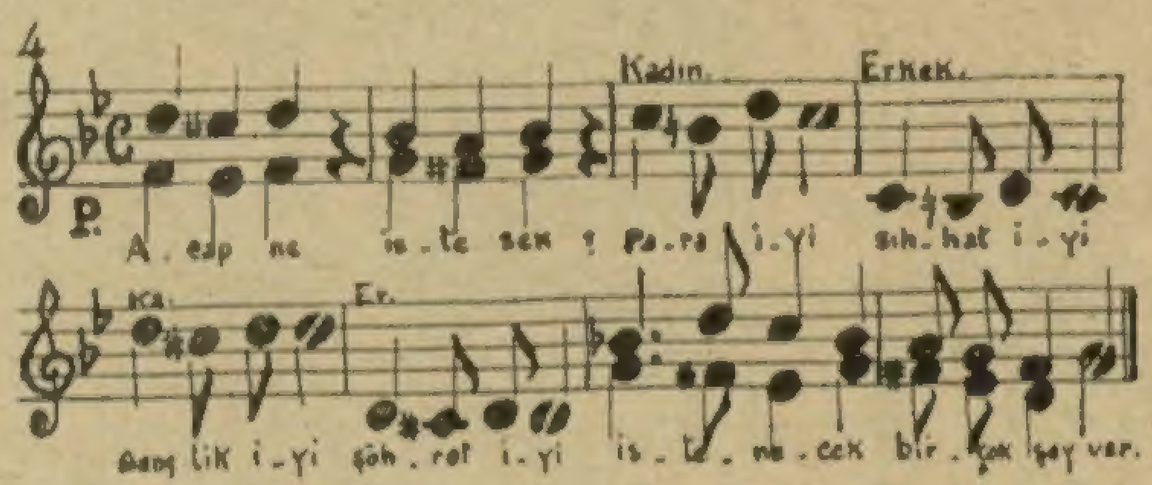

Birdenbire hiç bir karar,
Veremezler her ikisi...
Derler ki: «Bunun iyisi,
Mühlet istiyelim biraz..
Bu iş aceleyle olmaz.»

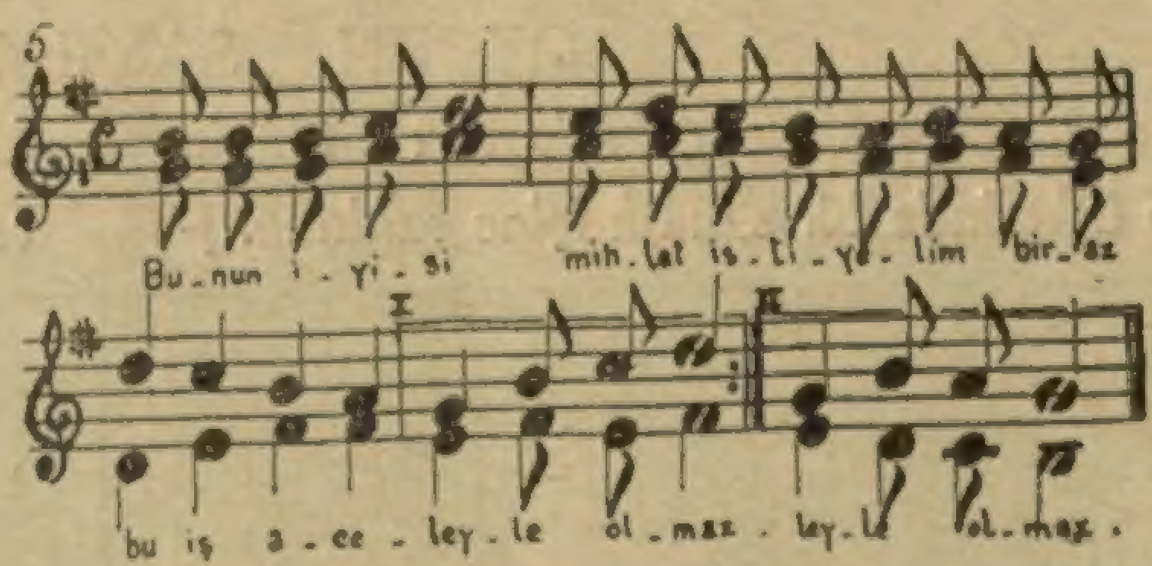

Şöyle bir kaç saat kadar,
Mühlet isteyip alırlar.
Hızır gidince, başbaşa,
Kalıp düşerler telâşa.
Kadın der ki: «Gençlik iyi,
Sonra güzellik isteriz.»

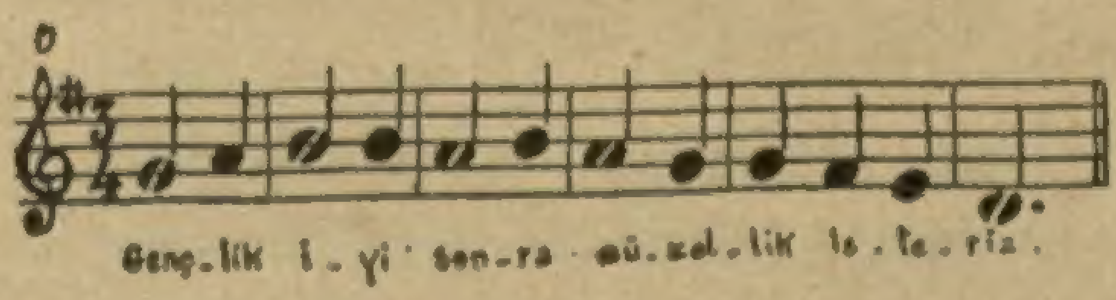

İhtiyar der ki: «Gençliği,
Ne yapalım parasız biz?»

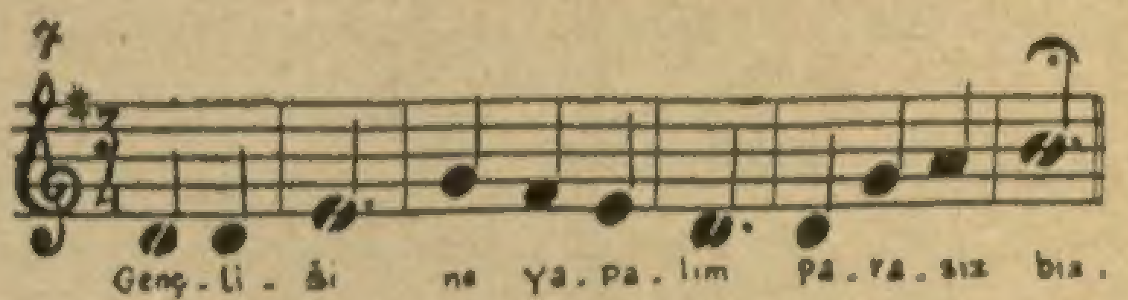

«Sıhhatimiz bozulursa,
Servetimiz neye yarar?
Ya ömrümüz gayet kısa,
Olup ölürsek.?»

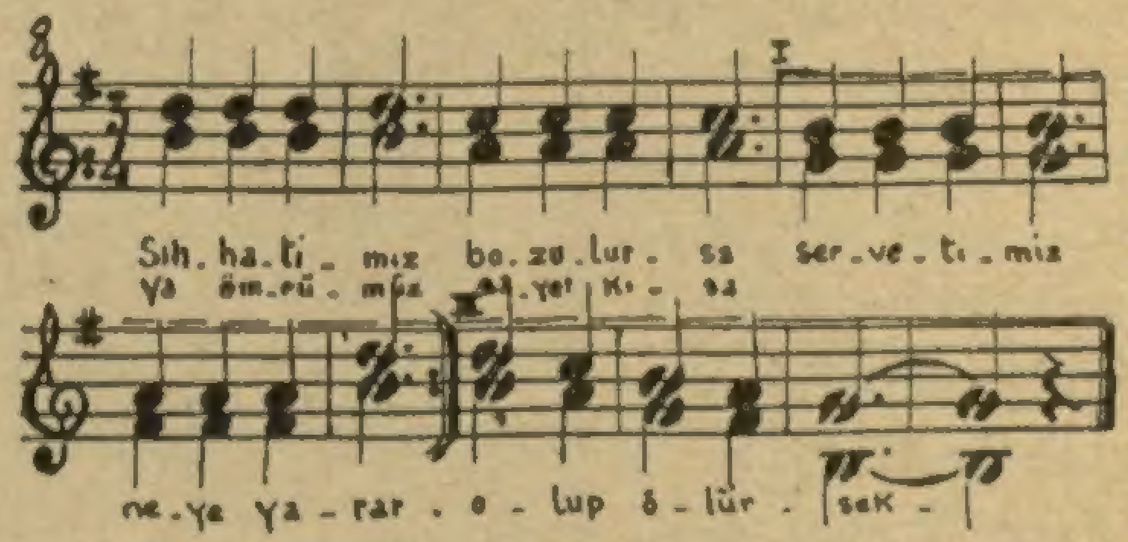

.... Hasılı,
Bine yararlar bir kılı..
Nihayet der ki ihtiyar:
«Artık düşünceden bıktım,
Ben fena halde acıktım.
İçindeki kayguyu at,
Hele şu ekmeği kızart!»

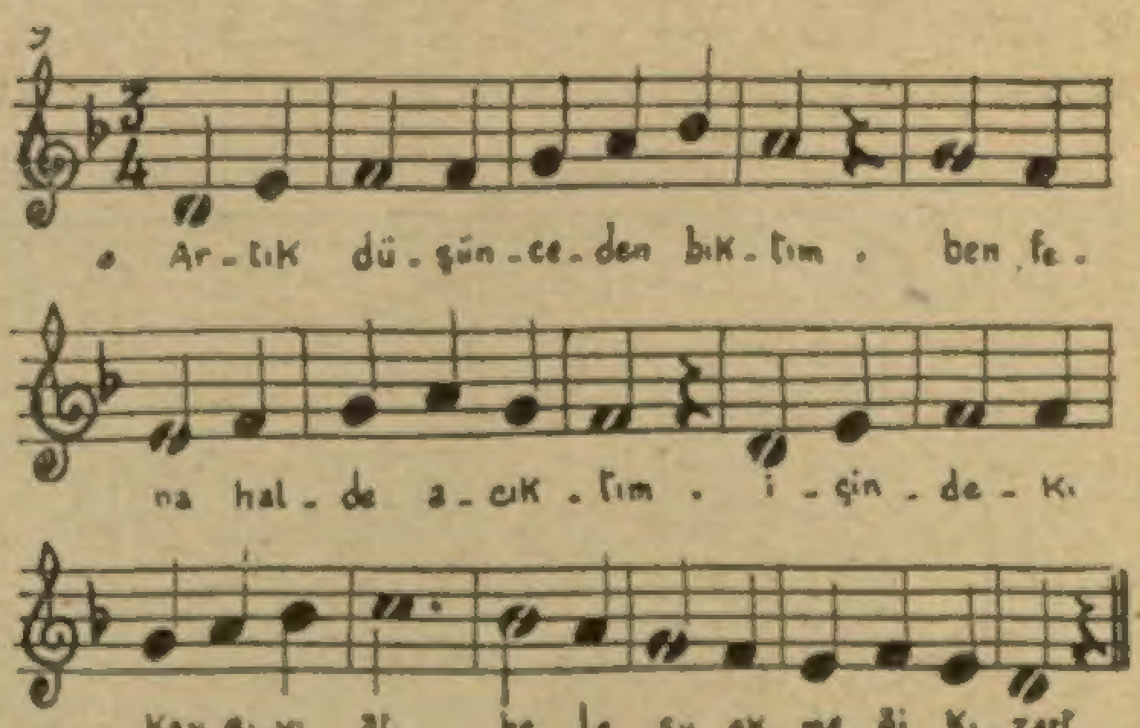

Kadın, külü eşe eşe,
Eğilip der ki ateşe:
«Bak, ne güzel yandı mangal!
Şimdi olsaydı bir kangal,
Sucuğumuz, kızartırdık!
Doğrusu ya, bıktım artık,
Her gün kuru ekmekten ben!»

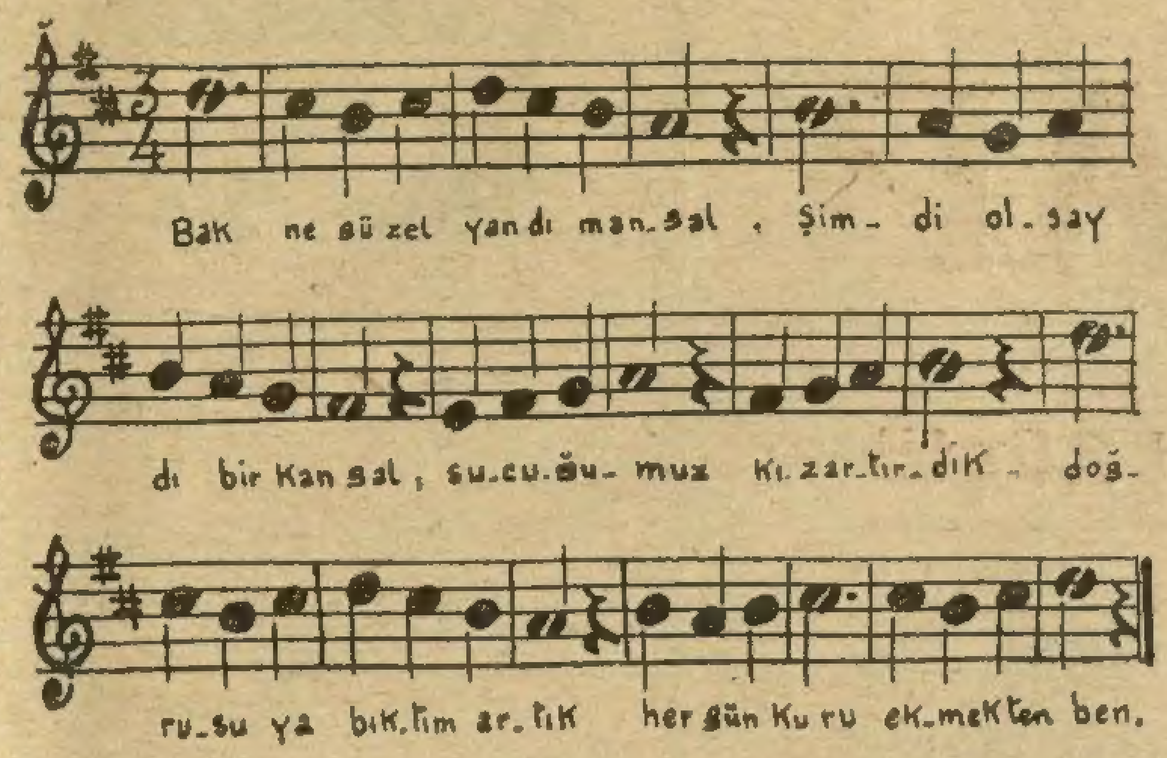

Daha sözünü bitirmeden,
Düşer ateşe çarçabuk,
Tam bir kangal âlâ sucuk!
Bunu görünce ihtiyar,
Birden fena halde kızar.
Der ki: « Behey sersem kadın,
Başka bir şey bulamadın,
Bunu buldun diliyecek..
Aç gözlüsün, sersemsin pek.
Kaldı dileğimiz iki,
İsterdim ki önündeki,
Sucuk burnuna yapışsın,
Hakikaten ahmakmışsın!.
Seni böyle bilmezdim ben...»

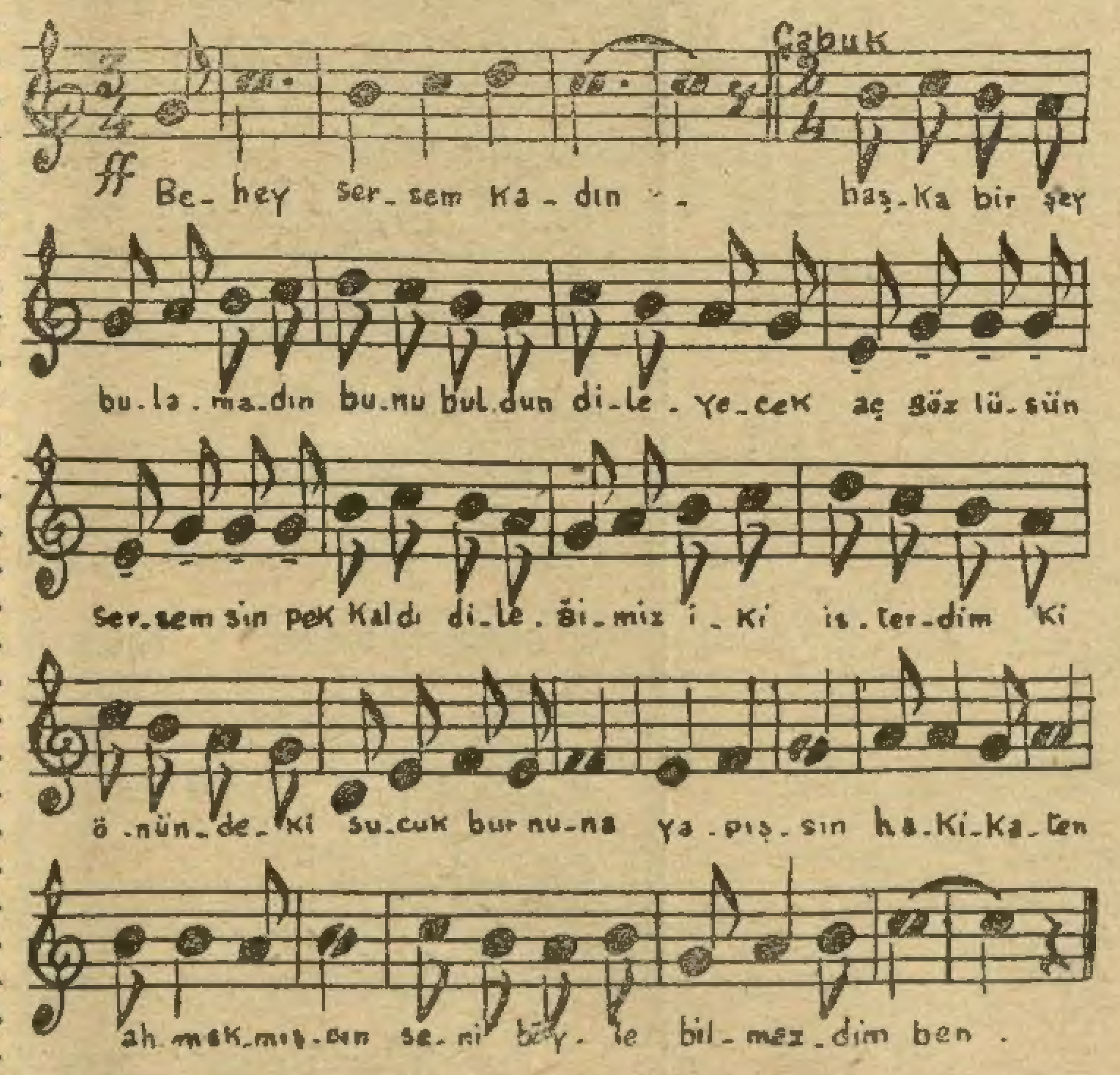

Daha sözü bitirmeden,
Sucuk yapışır burnuna,
Kadın feryat eder buna..
Kocası der: «Beni affet,
Ben de nasılsa bir gaflet,
Ettim işte senin gibi.
Bunun sensin müsebbibi..
Bütün ümidimi kırdın,
Beni pek fena kızdırdın.
Bire indi dileğimiz.
Şimdi seninle ikimiz.
Servet isteriz faraza,
Güzel bir altın mahfaza,
Alıp takarım burnuna!»

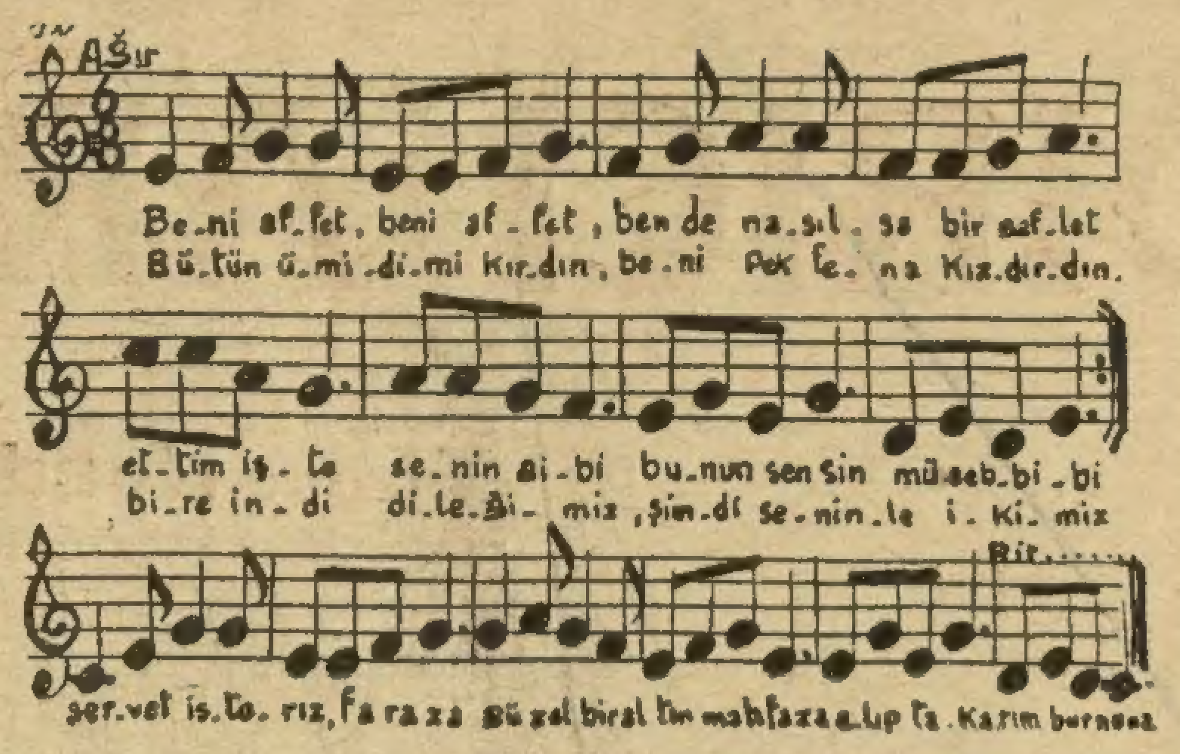

Karısı der: «Asla buna,
Razı değilim, iyi bil,
Benim için kabil değil,
Bu kusurumla yaşamak;
Son dileği bana bırak..
Yoksa..» pencereye koşar.

13

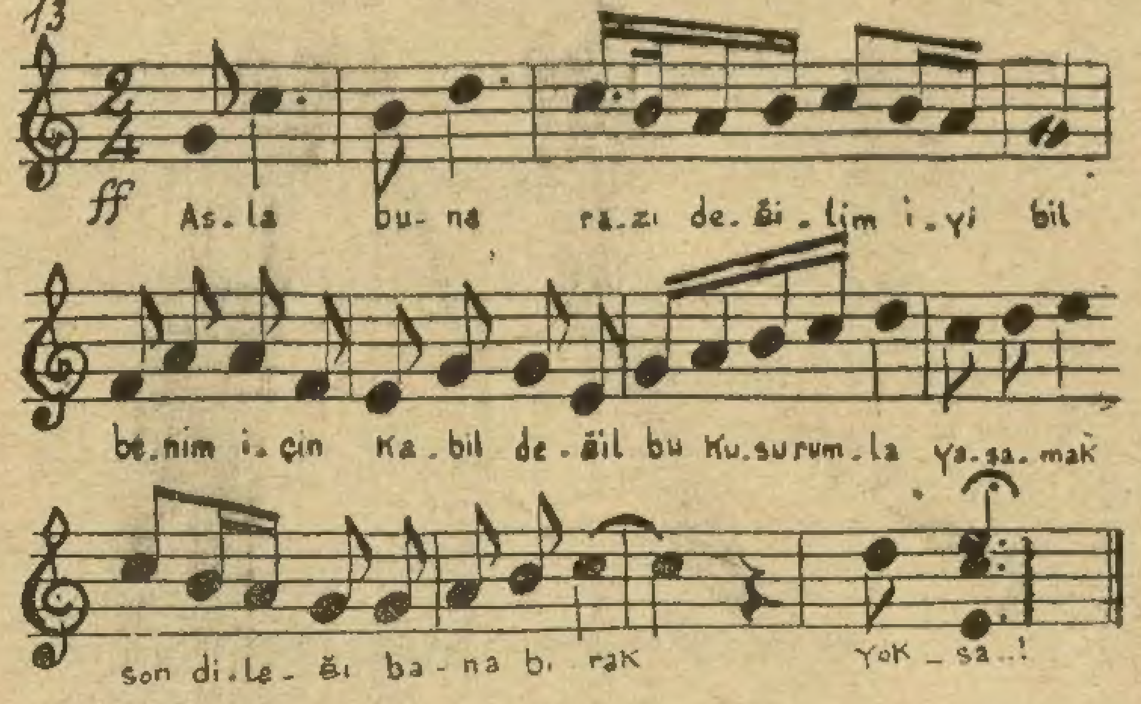

Korkup bağırır ihtiyar:
«Gitme, razı oldum peki!
Sana verdim son dileği!»

14

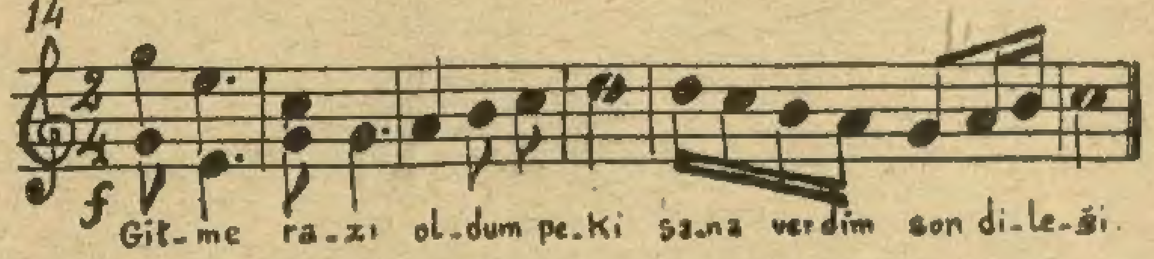

Kadın sevinir o zaman;
Der ki: «Şu sucuk burnumdan,
Dilerim ki düşsün yere...»

15

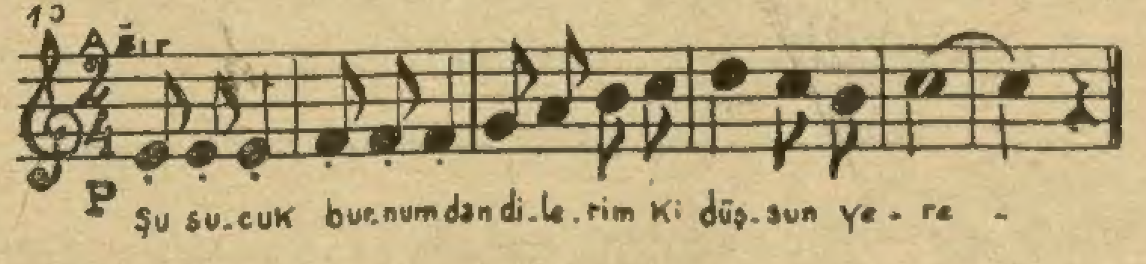

Sucuk düşer birdenbire...
Her ikisi yorgun argın,
Böyle bir hayli susarlar..
Düşünüp der ki ihtiyar:
«Halimize şükretmeli,
Bizim ikimizle belli,
Gelip alay etti Hızır,
Şimdi elimizde hazır,
Bir sucuk var, onu pişir,
İkimize de yetişir...»

16

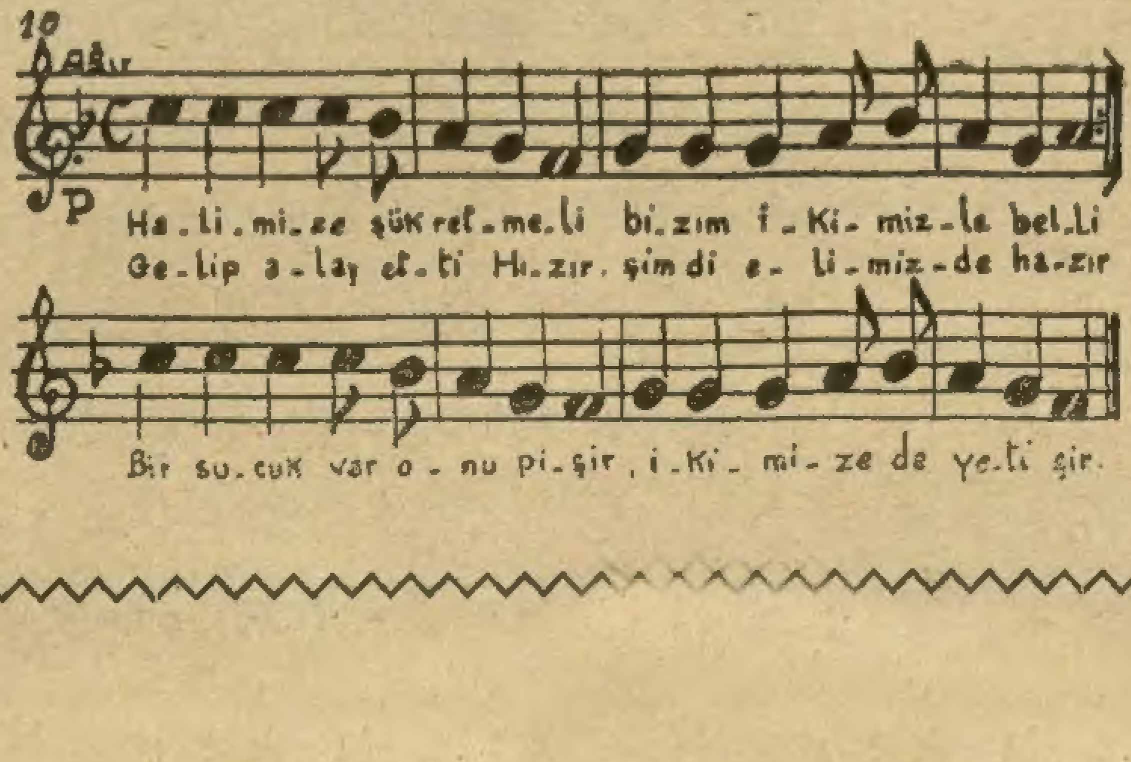

Şen sözler

FİZİK DERSİNDE

Muallim — Görüyoruz ki elektrik ışığile yıldırım biribirinin aynıdır. Bununla beraber içinizden biri aradaki farkın ne olduğunu söyliyebilir mi?

Talebe — Yıldırımın hiç bir değeri yoktur, fakat elektrik ışığı için şirket para ister..

HESAP DERSİNDE

— Şöyle bir misal alalım; ağabeyiniz terziye kumaşa 12 lira, işçiliğine 14 lira olmak üzere bir elbise ısmarlamış. Acaba terzi hepsi için ondan kaç lira alacak?

— Beş para alamaz; ben ağabeyimi çok iyi biliyorum.

İKİ AHBAP ARASINDA

— Borç olarak 10 lira ver! gene veririm.

— Yok ki.

— Yalan söylüyorsun, ben seni bilirim.

— Fakat sen de parayı vereceksin diye yalan söylüyorsun, ben de kardeşim seni bilirim..

KEL BABANIN ÇOCUĞU

— Anne, çöl nedir?

— Ot yetişmeyen yerdir!

Ertesi gün mektepte çocuğa sordular:

— Çöl nedir?

— Babamın başıdır, diye cevap verdi.

MEKTEPTE!..

Muallimin birisi sınıfta talebesine ihtiyatsızlığın fena neticelerinden bahsediyordu.

En önde oturan Cin Aliye dedi ki:

— ... anladın mı.. meselâ ben derse gelirken dikkat etmeseydim ve bir otomobil beni çiğneseydi ne olacaktı?

Cin Ali hemen cevap verdi:

— Başka hoca gelinciye kadar tatil...

DERE DERİN Mİ?

— Nasıl nehir pek derin midir?

— Hayır.. baksanıza.. ördeklerin boğazına kadar geliyor.

17

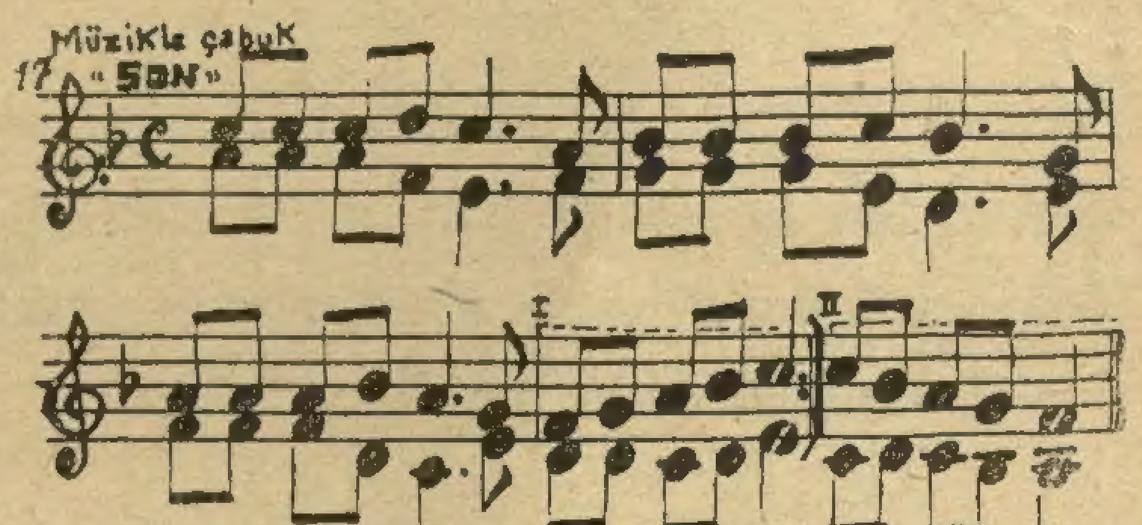

SON

İ. Hakkı

DOLANDIRICI ARAP

GÜLÜNÇLÜ HİKÂYELER

Yazan: **Necdet Rüştü**

Dün gece büyük annem bir kahkaha fırlattı,
Bize başından geçen şu masalı anlattı:
— Bundan kırk sene evvel, kocamın ardı sıra,
Rahatımı bırakıp, gitmiştim ben Mısıra!..
Orada bir dosttan kocam mektup almıştı:
Gûya bir akrabadan bize miras kalmıştı!..
Bildik ölen adamı, artık ettik acele,
Evet!.. Geçirmeliydik biz bu serveti ele!..
O hafta kalkıyordu bir İngiliz vapuru,
Hemen binip açıldık biz bu ülkeye doğru!..
Uskurun seyrederek bembeyaz izlerini,
Beş gün beş gece aştık gurbet denizlerini!..
Sızlanırken: «Usandık bu yolculuktan!..» diye,
Güverteden göründü bir gün «İskenderiye!..»
Bu sefer de trenle kısa bir yolu aştık,
Yüreğimiz sevinçli Kahireye ulaştık!..
Bize bir ev kalmıştı bin altın değerinde,
En büyük bir caddenin, en işlek bir yerinde!..
Fakat gelip çatmıştı çok zorlu bir mesele,
Kocam dedi:

— «Parayı geçirmek için ele,

«Vergi, tapu masrafı tamam yüz lira lâzım!..»
Bir karış açık kaldı o dakikada ağzım:
Kırk beş liramız vardı, üstünü bulamazdık,
İstanbuldaki eve hemen bir mektup yazdık!..
Beklerken evimizden gelecek bu parayı,
Otelde masraf edip verdik kırk beş lirayı!..
Hep mektup beklemekten zindan kesildi Mısır,
Postaya taşınmaktan ayağım oldu nasır!..
Bir sabahtı... Ben yine postaya gidiyordum,
«İşte beşinci mektup, bir cevap yok..» diyordum!
Ansızın bir ses duydum arkamdan:

— «Hanım!.. Hanım!..»

Baktım: Korkunç bir arap, bir anda dondu kanım!.
Kaçar gibi yürüdüm, fakat arap yaklaştı,
Önce, gülümsiyerek, benim korkuma şaştı:
— «Bu sizden düştü!..»
Diye bir taş uzattı,
Büyük bir pırlantaydı.. Yüreğim hızla attı!..
Yabancı bir ülkede meteliksiz kalmışım,
Kısmet ayağa gelmiş, ne çıkar ben almışım?..

Bir teşekkür ederek, araba el uzattım,
Yürümeğe davranıp, hemen çantama attım!..
Fakat:
— «Bahşiş!..»
Diyerek, arap düştü arkama,
Bir çam sakızı gibi, sarılmıştı yakama!..
Bir dakika düşündüm: «Cebimde on lira var,
«Fakat pırlanta eder iki bin lira kadar,
Cebimdeki paranın hepsini ona verdim,
Herif sevinçle kaçtı; koştum, otele erdim!..
Düşündüm:
— «Ben Mısırda eğer satarsam onu,
«Belki beni tutarlar, pek korkunç olur sonu!..
«Şimdi kalkıp giderim ben (İskenderiye) ye,
«Kuyumcuya satarım:
— Başım sıkıldı!..
Diye!..

....

Otomobil parası lâzımdı on beş lira,
Otelciden alındı, borç olarak, bu para!..
Yüreğim çırpınarak, uzun yolları aştım,
Ben (İskenderye) ye en nihayet ulaştım!..
Bir kuyumcu aradım, girdim hemen içeri,
Üzerime çevrildi adamların gözleri,
Titriyen ellerimle, açtım hemen çantayı,
Dükkânın sahibine uzattım pırlantayı?..
Gözlüğünü takarak ona bir lâhza baktı,
Sonra:
— Yalancı!..
Diye, avucuma bıraktı!..
Patron, gülümsiyerek, söyedi şu sözleri,
— «Adî bir cam parçası.. Santim etmez değeri!.»

....

Dizlerimin dermanı yok, betim benzim sapsarı,
Güç halle atabildim, ben kendimi dışarı!..
Bu dolandırma şekli çok güzeldi doğrusu,
Arap, bir bahşiş için, bana kurmuştu pusu!..
On beş lira borç etmiş otelciye üstelik,
Cebimde kalmamıştı dönmeğe bir metelik!..

Necdet Rüştü

CANGAZA İle PALAVUZ

— Cangaza?.

— Ne var Palavuz...

— Ne yapıyorsun bakalım?.

— Ne yapacağım, dünkü yaptıklarımı düşünüyorum..

— Neler yapmıştın..

— Hiç, evde oturuyordum.. Canım, şöyle Avrupadan bir yeri dinlemek istedi. Radyo başına geçtim.. Romanyayı açtım, güzel güzel çalıyordu.

— Eh.. Bunda ne var?

— Dinle.. Önce radyo stüdyosundan sesler gelirken başlasın mı Bükreş sokaklarından sesler gelmeğe.. Derken tramvay sesleri, tren sesleri biribirine karıştı, A.. baktım ki benim radyo havada ne ses olursa alıyor.. Bununla da kalmadı.. Romanyadan uçan sesler Karadenizin üstünden geçer değil mi?.

— Eeeee?..

— Karadeniz sularının da sesini duymaya başlamıştım..

— Yahu Cangaza sana radyon bir nisan yapmış..

— Ah Palavuz bunu radyom yapsaydı çok güzeldi. Ama, bana bu bir nisanı yapan radyo başındaki uykum ve uykumda rüyam değil mi imiş?..

— ?!....

Grimmden

Masal

TURNA KUŞLARI

Av; eski zamanda yaşıyan insanların en büyük eğlencesi idi. Zaten o zaman yaşıyanlar günlerini ya savaşlarda birbirlerile dövüşerek, yahut av arkasında koşarak geçirirlerdi.

İşte insanların avlanmağa çok merak sardıkları o günlerde pek zengin bir adam büyük bir ormanda geyik avına çıktı. Bir aralık uşaklarından uzaklaştı. Akşam üstü tek başına yolunu şaşırdı. Ne kadar bağırıp çağırdı ise kimseye sesini işittiremedi. Ortalık kararırken çok yaşlı bir kadınla karşılaştı. Hemen kadının yanına yaklaşıp:

— Yolumu kaybettim. Ormanda kaldım. Kuzum bana yardım et. Sana ne istersen veririm, dedi.

Kadın nazlanarak cevap verdi:

— Benim çok güzel bir kızım var. Sen de zengin bir adamsın. Onu alırsan sana yol gösteririm...

Adamcağız gece yarısı bu koca ormanda tek başına kalmaktan korktu. Yaşlı kadının kızını alacağını söyledi. Sonra kadın öne düşüp biraz yürüdüler. Küçük bir kulübeye geldiler. Kulübede gerçekten çok güzel bir kız vardı. Zengin adam kızı atına bindirdi. İhtiyar kadının gösterdiği yola saptı. Çok geçmeden ormandan çıkıp konağına geldi.

Fakat bu adamın bir kaç yıl önce ölen karısından altı oğlu ile Yasemin adında bir de kızı kalmıştı. Bunları çok severdi. Kim olduğu belirsiz bir üvey anne elinde ezilmelerini istemezdi.

Bunun için adamcağız çocuklarını yeni karısından sakladı. Onları güzel, gür ağaçlarla çevrilmiş bir köşke götürdü. Sonra her gün o köşke gidip çocuklarını görürdü.

Fakat yeni anne kocasının her gün hep ayni saatte nereye gittiğini merak etti. Bir gün arkasına düştü. Köşke kadar geldi. Beş, altı çocuğun «Baba!.. Baba!..» diye koşuştuklarını gördü. Hiç şüphe yok ki işi anladı ve bu çocuklardan kurtulmağa karar verdi.

Annesi bir çok gözbağcılıklar bilen bir orman cadısı olduğu için kendisi de türlü türlü marifetler öğrenmişti. Hemen ormanın içinde bir şey aramağa başladı. Çok geçmeden koyu yeşil yapraklı bir kaç ot buldu. Hiç durmadan bunları topladı. Sonra iki beyaz taş arasında ezerek yemyeşil bir su çıkardı. Bu su ile mendilini ıslattı ve koşa koşa köşke geldi.

Kadının kocası çoktan gitmişti. Erkek çocuklar bahçede oynuyorlardı. Yasemin de üst kattaki pencereden bakıyordu. Kadın yolunu şaşırmış bir çoban kızı gibi çocuklara yaklaştı. Yanlarına gelince mendildeki yeşil suyu sıkarak üzerlerine serpti. Çocuklar birdenbire insanlıktan çıktılar. Kar gibi beyaz tüylere bürünerek birer turna kuşu oldular. Hemen kanatlarını açıp havalandılar. Bir dakika içinde gözden yokoluverdiler.

Bereket versin üvey anne Yasemini görmedi. Zaten kocasının kaç çocuğu olduğunu bilmiyordu. «Hepsini turna kuşuna çevirdim» diye düşündü ve koşa koşa evine döndü.

Besbelli ki Yasemin bahçede olup bitenleri birer birer gördü. Bu işten çok korktu. Güneş batarken köşkten kaçtı. Karanlık ormanı daha iyi ve korkusuz buldu.

Zavallı kız o geceyi ulu bir çınarın kovuğunda geçirdi. Sabah olunca bir yol tutturdu. Saatlerce yürüdü. Bir yandan açlıktan, bir yandan yorgunluktan iyice halsiz kaldı. Bereket versin güneş gökyüzünün tam ortasına geldiği zaman bir kaynağa vardı. Hemen kaynağın başına yığıldı. Buz gibi sudan kana kana içti. İki su bir ekmek yerini tutar derler, o da açlığın verdiği iç ezintisini biraz giderdi. İki saat te oturup dinlendikten sonra tekrar yürümeğe başladı.

Akşama doğru ormanın en kuytu bir yerinde mağara ağzı gibi bir delik gördü. «Bari bu gece de burada kalayım» diyerek içeriye girdi.

Deliğin içerisi alan denecek kadar büyük bir mağara idi. Yere değerli halılar serilmiş; köşelere mücevheratla dolu sandıklar, küpler sıralanmış; şuraya buraya altından, gümüşten kaplar atılmıştı. Duvarlardan sucuk, pastırma gibi bir çok yiyecekler sarkıyordu.

Yasemin derhal bir haydut yatağına düştüğünü anladı. Fakat açlık, yakalanmak korkusunu yendi. Hemen karnnı doyuracak şeyler aradı. Bir aralık bir çuval kuru ekmek buldu. Biraz ekmek ve bir parça sucukla karnını doyurdu. Sonra mağaranın dibinde görünen ve kayadan oyulmuş taş merdivenden yukarı çıktı.

Yukarı kat bir takım bölmelerle küçük küçük odalara ayrılmıştı. Her odaya bir yatak serilmişti. Anlaşılan haydutlar bu odalarda yatıyorlardı.

Yasemin ikinci katı gezip gördükten sonra yine bir taş merdivene rast geldi. Buradan üçüncü kata çıktı. Canki burası kaya içine oyulmuş kocaman bir evden başka şey değildir.

Üçünü kat öbür katlardan çok küçüktü. Büyücek bir pencere ile aydınlanıyordu. İçerisinde de çatlak, ve içi boş bir küpten başka şey yoktu.

Yasemin «haydutlar çaldıkları şeylerle daha burasını dolduramamışlar» diye düşünürken bir gürültü işitti. Hemen köşede duran çatlak küpün arkasına saklandı. O sırada pencereden kar gibi beyaz, iri bir kuş girdi. Arkasından beş tane daha geldi.

Altı kuş bir araya toplanınca hep beraber silkindiler. Üzerlerindeki tüyleri döktüler. Tüylerin altından Yaseminin ağabeyleri çıktı.

Yasemin ağabeylerini bulduğuna çok sevindi. Hemen küpün arkasından fırladı. Çocuklar Yasemini görünce şaşırdılar ve «A!..» diye bağırdılar. Sonra etrafını sararak:

Kardeşimiz Yasemin!..

Nasıl buraya geldin?..

Dediler.

Yasemin gördüklerini, yaptıklarını birer birer anlattı. En sonunda:

— Artık çektiklerimiz bitti.. Sizi buldum ya, yetişir. Şimdi babamıza gidelim. O kadını başımızdan yoketmeğe bir çare arıyalım, dedi.

Fakat altı çocuk hazin hazin başlarını salladılar:

Üvey annenin büyüsü,
Neler geçirdi başımızdan;
Dökeriz her akşamüstü,
Tüylerimizi sırtımızdan.
Fakat yarım saat sürer,
Böyle insan oğlu halimiz,
Sonra birdenbire ürer,
Yeniden, beyaz tüylerimiz.

Dediler.

Bu sözleri duyan Yasemin ağabeylerinin ölünciye kadar böyle büyülü kalacaklarını anladı. İçine düştükleri felâketlere ağlamağa başladı. Hıçkıra hıçkıra yalvardı:

— Bari burada kalayım. Hiç olmazsa her akşam yarım saat sizi görürüm. Geceyi de hep beraber geçiririz...

Fakat delikanlılar hemen itiraz ettiler:

Olamaz güzel Yasemin!.

Sana söylemedik demin:

(Lütfen öteki yüze geçiniz)

Haydutlar yaşar burada,
Yer yoktur hiç bir odada.

Biz seni saklıyamayız,
Sana bir şey yapamayız.
İyisi mi git buradan,
Arkana bile bakmadan!..

Yaseminin duyduğu ağır ve korkunç sözler bir ok gibi yüreğini deliyor, sanki içinde fışkıran kanlar şarıl şarıl gözlerinden boşanıyordu. Hıçkırıklar arasında:

— Hep böyle mi kalacaksınız?.. Sizi bu büyüden kurtarmanın yolu yok mu?.. diye bağırdı.

Zavallı delikanlılar kaza, kadere boyun eğmiş insanlar gibi acıklı bir tebessümle:

Sen bizi kurtaramazsın,
Bu büyüyü bozamazsın,
Tam altı yıl konuşmadan,
Hiç bir zaman duramazsın.

Bir de altı yıl bitmeden,
Dağda kırda gezerekten,
Hepimize birer gömlek,
Dikeceksin her çiçekten.

Dediler. Tam o dakikada yarım saat bitti. Delikanlılar derhal birer turna kuşu oldular.

Zavallı Yasemin ağlıya ağlıya kardeşlerinden ayrıldı. Haydutlar gelmeden mağaradan çıktı. Geceyi geçirmek için büyük bir ağacın üstüne tırmandı. Orada altı yıl hiç kimse ile konuşmıyarak ve kır çiçeklerinden birer gömlek dikerek ağabeylerinin büyüsünü bozmağa karar verdi. Sonra kendisini güzel bir çatala bağladı ve sabaha kadar uyudu.

Güneş doğunca ağaçtan indi. Her şeyden önce yiyecek ve yatacak yer bulmağı düşündü. Bu sebepten haydutların mağarasından çok uzaklaşmamağı işine uygun gördü. Çünkü gündüzleri mağarada haydutlar kalmıyordu. Sabahleyin oraya girmek hem çok kolay olacaktı, hem de içeride bol bol yiyecek bulacaktı. Haydutların yiyeceği de o kadar çok idi ki bunların her gün bir parçacık eksilmesi hiç birinin gözüne çarpmıyacaktı.

Yasemin yiyecek bulduktan sonra yatacak yer aradı. Çok geçmeden güzel bir ağaç gördü. Bu ağacın iki adam boyundaki gövdesinin tepesinden kalın dallar çıkıyordu. Orada küçük bir düzlük vücuda getiriyorlardı.

Yasemin bu düzlüğün etrafına ince, kuru dallardan bir kenar ördü. İçerisini yumuşak ot ve yapraklarla döşedi. Sanki kendisine güzel bir yuva yaptı.

Artık bundan sonra Yasemin günlerini hep ayni biçimde geçirmeğe başladı. Sabahleyin erkenden kalktı. Öğleye kadar çiçek topladı. Güneş gökyüzünün tam ortasına gelince haydutların mağarasına gitti. Biraz ekmekle katık aldı. Öğleden sonra yuvasına çıktı. Sabahleyin topladığı çiçekleri dikti.

Aradan aylar geçti. Yaz sonlarına doğru bir gün o ülkenin genç kralı bu ormanda avlanmağa geldi. Adamları av ardında koşarlarken ağacın üstünde Yasemini gördüler.

— Yahu in misin, cin misin?.. Orada ne yapıyorsun?.. diye bağırdılar.

Yasemin sesini çıkarmadı. Yalnız gök mavisi parlak gözlerile «bana dokunmayın» der gibi onlara baktı. Hiç şüphe yok ki adamlar bundan bir şey anlamadılar. Yasemini söyletmek veya ağaçtan indirmek için epeyce uğraştılar. En sonunda bir tanesi ağaca çıkmağa karar verdi. Atının sırtına basınca Yaseminin yuvasına atladı.

Yasemin bu adamlara uymaktan başka çare bulunmadığını anlıyarak topladığı çiçeklerle, diktiği parçaları kucakladı. Yuvasına giren adamın yardımile ağaçtan indi. Onu içlerinden birinin atına bindirdiler. Kralın yanına götürdüler.

Kral genç ve güzel bir adamdı. Yasemini çok beğendi. Söyletmek için ne kadar çalıştı ise bir türlü başa çıkamadı. En sonunda Yaseminin dilsiz ve kimsesiz bir kız olduğuna karar verdi. Sarayına götürdü.

Besbelli ki Yasemin sarayda daha rahattı. Güzel bir yatağı ve bol yiyeceği vardı. Gündüzleri de bahçeden topladığı çiçeklerle ağabeylerinin gömleğini dikiyordu.

Fakat saraydaki cariyeler Yasemini kıskandılar. «Hiç bir iş görmüyor, bir deli gibi sade çiçek topluyor, sonra bunlardan gömlek dikiyor» diye şikâyet ettiler.

Kral cariyelerin şikâyetine aldırış etmedi. Çünkü Yaseminde hiç bir delilik hali yoktu. Cariyelerin kızcağızı kıskandıklarını anladı. Onları birer birer sarayından kovdu, ve ilk gördüğü gündenberi sevdiği Yasemini kendine nikâhladı.

Bu sefer de kralın kart anası küplere bindi. «Ben dilsiz gelin istemem» diye danalar gibi bağırdı. Hiç şüphe yok ki kral anasının sözlerine aldırmadı. Fakat dokuz, on ay sonra Yaseminin ilk çocuğu dünyaya gelince kocakarıya gün doğdu.

Kralın anası bir gün Yasemin uyurken minimini yavruyu çaldı. Yaseminin ağzına tavuk kanı buladı. Sonra koşa koşa oğluna gitti.

— Karın yamyamın birisi imiş, çocuğunu yedi!.. diye bağırdı.

Kral vakit geçirmeden karısının yanına geldi. Gerçekten Yaseminin ağzı kanlı idi, çocuk ta ortada yoktu. Fakat zavallı o kadar masum bir sima ile uyuyordu ki kral karısının bir yamyam olabileceğine inanamadı. Kadıncağız da uyanınca çocuğunun kaybolduğunu ve kendine iftira atıldığını anladı. Kimseye bir şey söyliyemedi. Yalnız sessiz sessiz ağladı.

Aradan dört, beş yıl daha geçti. Yaseminin ikinci çocuğu oldu. Kralın cadaloz anası yine fenalığını yapmakta geri kalmadı. Bir gün Yasemin uyurken bu çocuğu da çaldı. Annesinin ağzını tavuk kanile buladı. Hemen oğlunun yanına koştu.

— Bu karıyı hâlâ sarayda tutacak mısın? Nerede ise bizi de çatır çatır yiyecek!.. Ne yamyam kadınmış bu!.. diye bangır bangır bağırdı.

Kral karısının bir yamyam olamıyacağına inanmakla beraber bu sefer bir şey diyemedi. Yasemini hâkimlere teslim etti. Hâkimler Yaseminin yaptıklarını dinlediler. Uzun uzun düşündükten sonra onun yakılmasına karar verdiler.

Bunun üzerine sarayın önündeki alanın ortasına odun yığdılar. Yasemini alıp buraya getirdiler.

Yaseminin bütün ümidi bu son dakikada idi. Çünkü o sıralarda altı yıl tamamlanıyordu. Yakılmağa götürülürken kar gibi beyaz bir esvap giydi. Koluna ağabeyleri için diktiği altı gömleği aldı. Ağır adımlarla saraydan çıktı. Yavaş yavaş odun yığınına doğru ilerledi.

Alana binlerce kişi toplanmıtı. Hep birden «yansın, gebersin yamyam karı!..» diye bağırıyorlardı. Yasemin bunlara hiç aldırmadı. Yalnız gök mavisi parlak gözlerini çok sevdiği kocasından ayırmadı.

Nihayet Yasemin odun yığınının üzerine çıktı. Askerler yağlı paçavraları tutuşturmağa savaştılar. O sırada sarayın üstünden altı beyaz turnanın uçarak geldiği görüldü.

Yasemin turnaları görünce birdenbire sevindi. Onlar için diktiği gömlekleri hızlı hızlı salladı. Turnalar kardeşlerinin ta yanına kadar geldiler. Odunların üzerine kondular.

Şimdi herkes hattâ ateşçiler bile Yasemin ile turnalara bakıyorlardı. Yasemin gömlekleri kuşların sırtına koydu. O an-

Bu haftaki bilmecemiz hesaplıdır. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. posta kutusu, 617 Afacan 20 inci bilmece memuru) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Bu yandaki gördüğünüz boş hanelerin içine 1 den 25 numaraya kadar olan sayıları o suretle diziniz ki her beşer hanenin soldan sağa ve yukarıdan aşağıya doğru sayıları toplanınca yekûn 65 çıksın. *İYİ BAKIN*: Kullandığınız sayıları ikinci sefer kullanamazsınız.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir yazlık spor gömleği.
İkinciye: 6 aylık AFACAN abonesi.
Üçüncüye: Bir büyük şişe kolonya. 75 *inciye kadar*: Şekerleme, Kitap, Rozet, Çikolata, İpekli mendil gibi değerli armağanlar dağıtılacaktır.

15 Numaralı kelimeli bilmecemizin yapılışı: KABAK - LAHNA - BİBER - ÇİLEK - ARMUT idi. Doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz.

Bir fotoğraf makinesi kazanan:

Diyarıbekir merkez ilkmek. No. 505 Recep.

Bir büyük kolonya kazanan:

İst. posta kutusu No. 598 Cemil Özay.

Bir cam hokka takımı kazanan:

İst. Nişantaşı Işık lisesi S. 5 No. 139 Fahreddin. (*Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.*)

---

da her biri güzel bir delikanlı oldu. O zaman altı yıldanberi dilsiz olan kraliçe kocasına koştu. Başından geçenleri birer birer anlattı, ve çocuklarını yemediğini, kendisini sevmediği için kaynanasının çalmış olabileceğini söyledi.

Hakimler kralın anasını sıkıştırınca kocakarıyı söylettiler. Çalınan çocukları buldular. Yığılan odunun üzerinde onu yakmak istediler. Fakat iyi yürekli kral o kadar çok yalvardı ki yalnız hapsetmeğe razı oldular.

Bundan sonra Yasemin ile kardeşleri kralın da yardımile üvey analarından öç almağa gittiler. Fakat üvey analarını üç yıl önce ölmüş buldular. Yalnız kalan babalarile geri döndüler. Ömürlerinin sonuna kadar hep bir arada güzel günler geçirdiler.

Bayan Nine

Birer dolma kalem kazananlar:

Ankara Ata Türk ilkmek. No. 108 Adviye, İst. 13 üncü ilkmek. No. 402 Bedia, Kadıköy 7 nci ilkmek. No. 155 Bülent, Bursa Çelebiler çarşısı No. 20 Kadir, Kırklareli orta mek. S. 1/2 No. 15 Namık Ersan, İst. Nişantaşı kız orta mek. No. 380 Semiha.

Birer şişe kolonya kazananlar:

Yalvaç orta mek. S. 1/2 No. 127 Hilmi, İzmir - Karantina Duatepe so. No. 9 Fikret İber, A. Hisar 34 üncü mek. S. 5 No. 215 İhya Nur, Ankara Devlet Şurası üyelerinden Şefik Yürekli kızı Semahat, Zonguldak Yeni Şeref otelinde kahveci Ahmet, Haydarpaşa lisesi S. 4/E No. 1162 Emin, Ankara Kurtuluş ilkmek. S. 5 No. 266 Vedia, İst. 5 inci ilkmek. S. 4 No. 45 Kemal, Adana Cumhuriyet ilkmek. S. 2 No. 192 Erdoğan Ülkü.

Birer seyahat romanı kazananlar:

Tire 3 üncü ilkmek. No. 285 Ayten, Beylerbeyi Aptullahağa hamam so. No. ? Güner Fikret, İst. erkek lisesi S. 2/B No. 635 Enver, Balıkesir Atatürk ilkmek. S. 5 No. 267 Ahmet, İst. Hayriye lisesi ilk kısım S. 3 No. 105 Şerife Osman, İst Çamlıca Altunizade No. 9 - 11 Tuna, Beyoğlu 15 inci ilkmek. S. 2/4 No. 176 Suat, İst Dumlupınar Ş. Yatı mek. S. 4 No. 499 Müşfik, İzmir - Karşıyaka Müsavat so. No. 1 Erdem Talu, Çanakkale Vali konağında Tiraje Yurdakul, Eskişehir millî hakimiyet ilkmek. S. 5 Yücel, İst. kız lisesi No. 372 Emine, İst. muhtelit orta mek. S. 2/B No. 715 İsmail, İst. Cağaloğlu 1 inci ilkmek. No. 245 İlhan Yücel, Göztepe 5 inci ilkmek. S. 2 No. 307 Altan, Üsküdar 46 ncı ilkmek. No. 202 Cemal, Ankara Ticaret lisesi No. 97 İbrahim, Konya orta mek. müdürü Nazif oğlu Suat, Edirne Kirişhane ilkmek. S. 1 No. 60 Behçet, Bakırköy istasyon kıraathane sahibi şükrü kızı Zehra.

Birer paket çikolata kazananlar:

İzmir Bay Necati ilkmek. S. 2 No. 299 Cezmi. İst. 44 üncü ilkmek. S. 5 / E No. 339 Hulûsi, İst. 42 nci ilkmek. No. 262 Muammer, Konya 19 Mayıs ilkmek. S. 4 No. 181 Vamram, İst. Fener Rum kebiri mek. Andon, İst. Boğaziçi lisesi No. 113 Tevfik Fikri, Ankara Mimar Kemal ilkmek. S. 3/A No. 577 Halûk, İst. kız lisesi No. 1521 Muazzez, Beyoğlu Zografyon lisesi S. 8 Strati, İst. 11 inci ilkmek. No. 99 Rüstem, İst. erkek lisesi S. 1/A No. 135 Muharrem, Kırklareli Kocahıdır ilkmek. S. 3 No. 271 Emel, Balıkesir Gönenç ilkmek. S. 3 ., Bakırköy 1 inci ilkmek. No. 180 Neclâ Kangu.

Birer spor rozeti kazananlar:

Adapazarı Bay Ali mek. S. 5 No. 150 Kaynak ve No. 27 Tekin Diker, İzmit Yeni Turan ilkmek. S. No. 202 Cemil, Beyoğlu 1 inci ilkmek. S. 4 No. 339 Estrea, Unkapanı 54 üncü ilkmek. S. 4/A No. 238 Tahir, İst. 10 uncu ilkmek. S. 2 No. 49 Sabahattin, İzmit Akçakoca ilkmek. S. 5 No. 210 Tarık, Ankara - İsmetpaşa caddesi No. 68 Ayhan Yaşım, İst. Haliç Cibali Bostan hamam so. No. 3 Namık Akman, Ortaköy Musahip so. No. 16 Güzin, İst. Hayriye lisesi S. 4 No. 77 Necat, İst. erkek lisesi No. 1375 Emin, İst. Gelenbevi orta mek. No. 719 Vahdettin, Ankara Gazi kız ilkmek. No. 180 Cevat Bay ve Bayanlar. SON

ARMAĞAN KAZANANLAR

Soldan sağa doğru:

1 — Kadıköy 7 nci mek. No. 64 Bay Kenan bir pergel takımı, 2 — Kadıköy orta mek. S. 1 Kemal Akat bir dolma kalem kazanmışlardır.

Bilmece kesiği: No. 20

İstanbul: ÜLKÜ MATBAASI

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3 Sayı 20 Perşembe 4 Nisan 1935

Genel yazı işleri çevirgeni : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu. 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 20

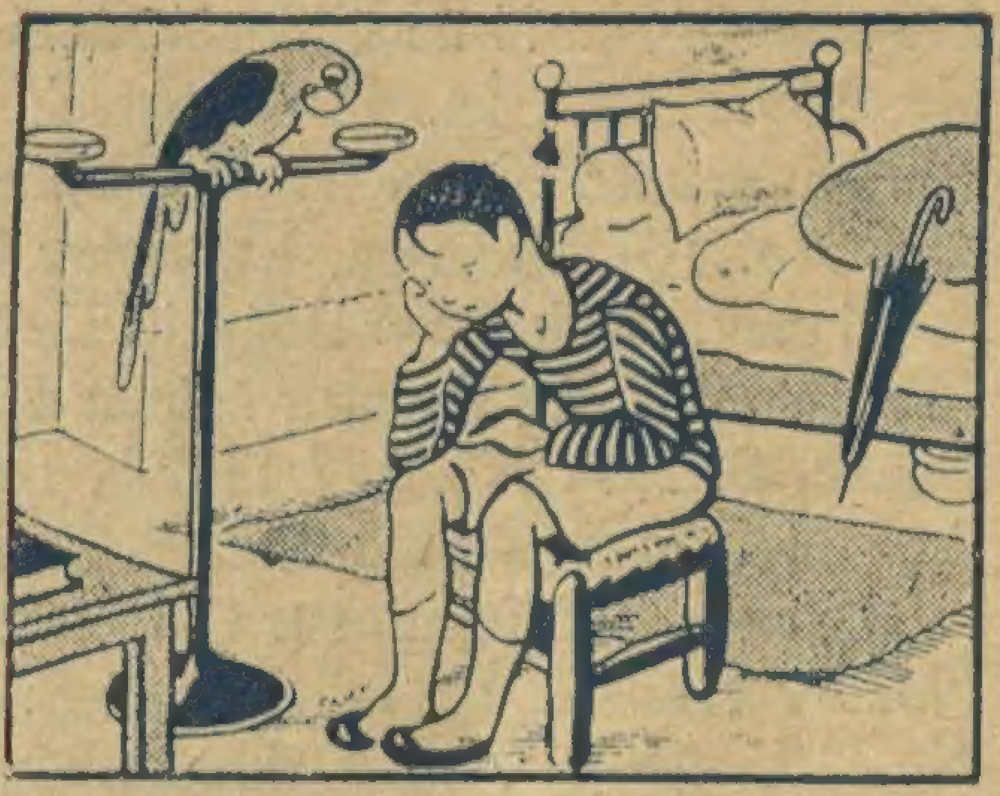

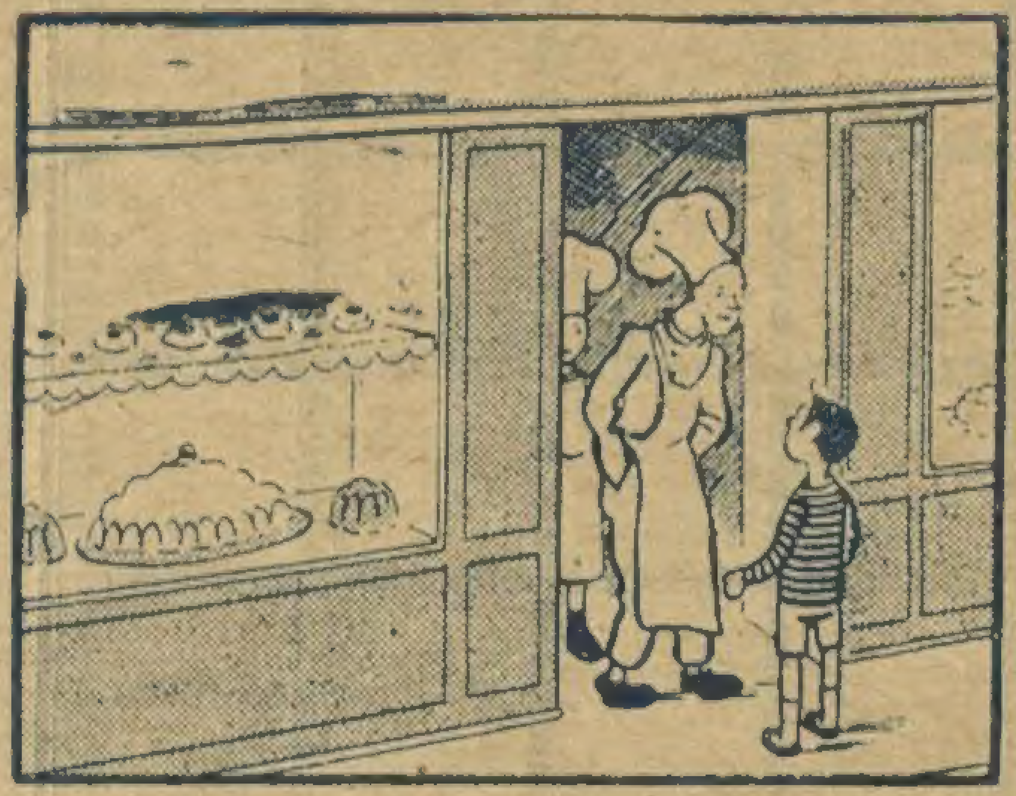

152 — Zavallı Pire Nuricik.. Zavallı çocuk... Ustasından ayrıldığı gündenberi öyle üzüntü içindeydi ki.. Dükkân kapanmıştı, Pire Nuri sadık papağanile birlikte evinde yapayalnız kalmıştı

153 — Önce başka pastacı dükkânlarına koştu, bir işçi isteyip estemediklerini sordu. Amma kimse, hiç kimse iş var deyip onu çağırmadı bile.. Hiç bir pastacı dükkânında boş yer yoktu. Bu da boşa gitmişti.

154 — Sirkeci istasyonuna geldi. İşte tren orada duruyordu. Hamallar gidip geliyor, eşyaları getirip götürüyorlardı. Şöyle trene binse, trendekilere «bir çocuk arıyor musunuz?» diye sorsa ne iyi olurdu.

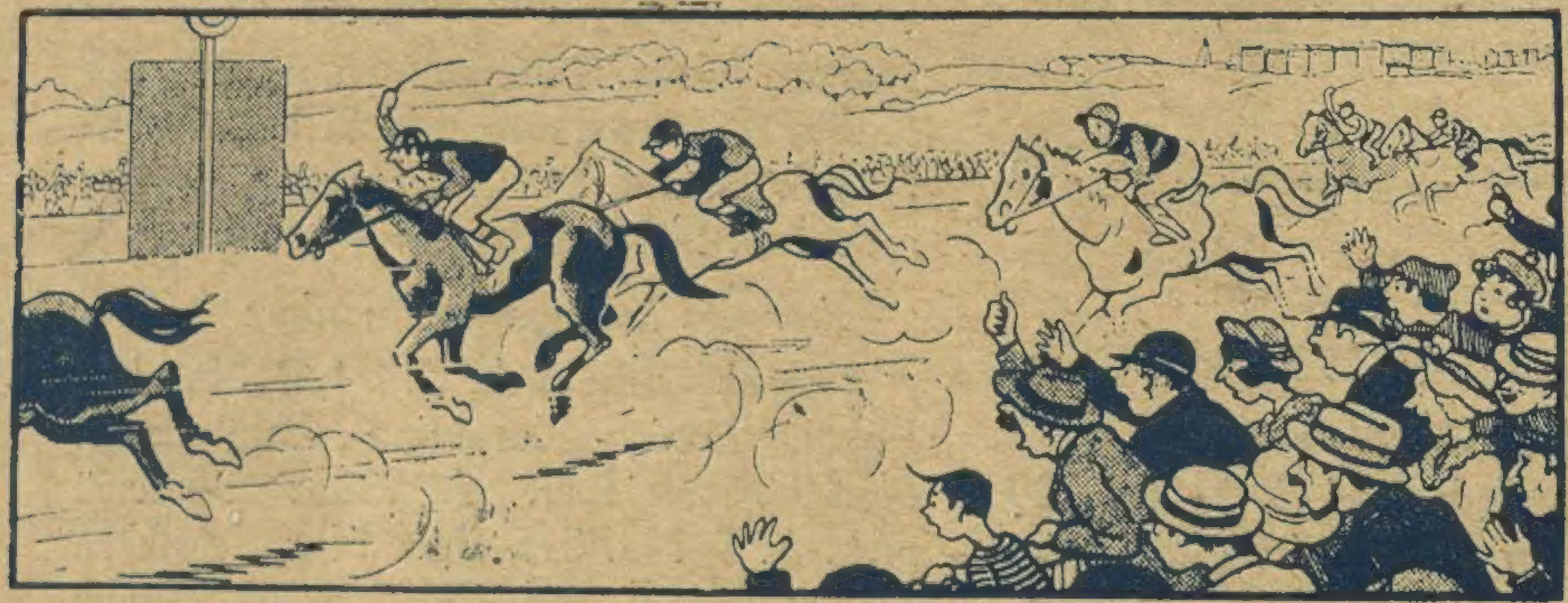

155 — Trene bindi, amma yine kimseden iyi cevap alamadı. Veliefendi çayırında indi. Burada bir yığın halk toplanmış, duruyordu. İşte herkes ne kadar kıvançlı idi. At yarışlarına girmek için gelmişlerdi. Kendisi ise ne kadar düşünceliydi.

155 — Hemen kendini seyircilerin arasına attı. Bu kadar kara düşünmek olamazdı. Biraz o da içinden üzüntüyü atıp serinlemeli idi. İşte at sürücüleri atlara binmişlerdi, yarış güzel güzel başlamıştı. «Yaşa... Haydi... Vur kamçıyı» sesleri yükseliyor, yarış meydanını bir gürültü sarıyordu. Pire Nuri de «Yaşşa..» diye bağırırken aklına bir düşünce geldi.

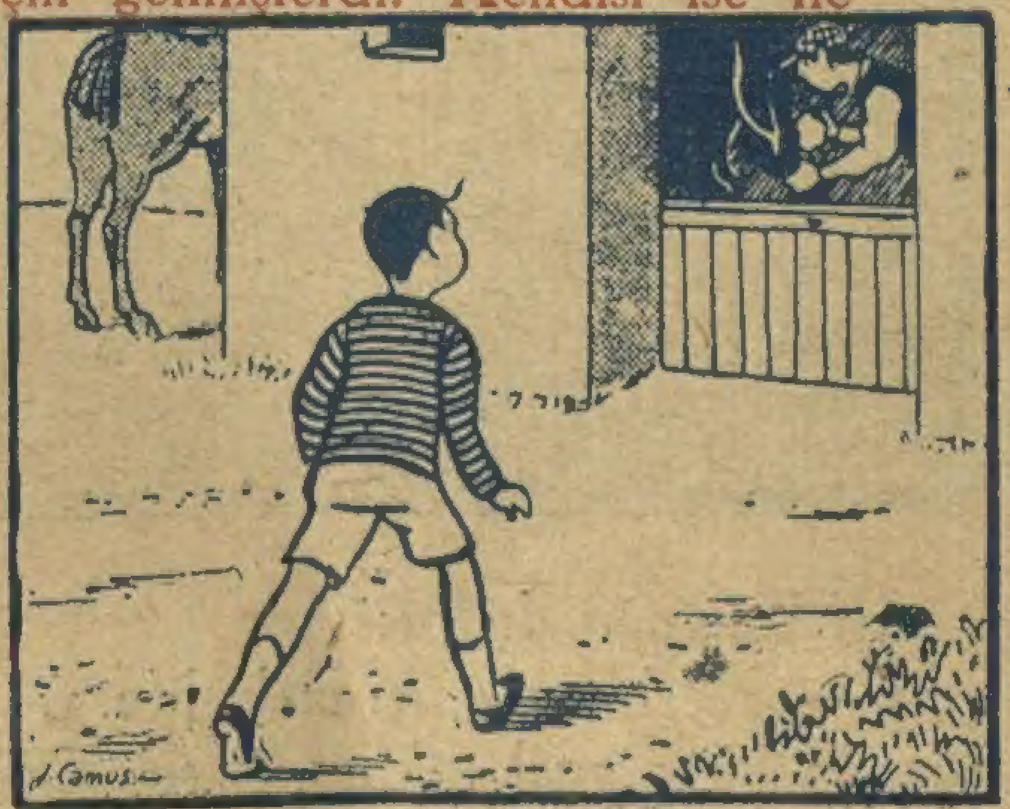

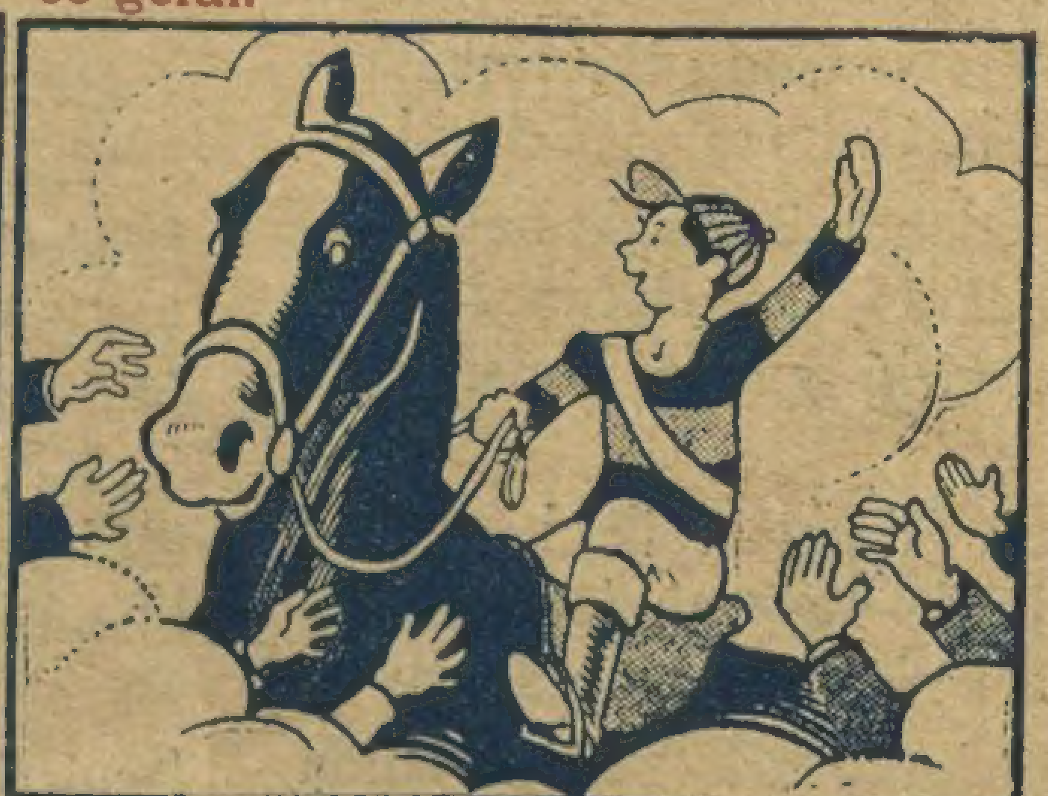

157 — İçi birdenbire ferahlayıverdi. İşte bir küçük jokey olmaktan daha ne, güzel olabilirdi?. Hemen atların tımar olunduğu yere doğru gitmeğe başladı.

158 — Bir jokeyin yanına vardı. Sizin yanınızda ata bakayım, kilom hafiftir. Size güzel bir jokey olarak yetişebilirim, diyordu.

159 — Şimdi kendisini bir at üstünde görüyordu. Sanki yarışta birinci çıkmıştı. Herkes kendisini alkışlıyor «yaşa, yaşa küçük jokey», [illegible] yordu. [illegible] var –